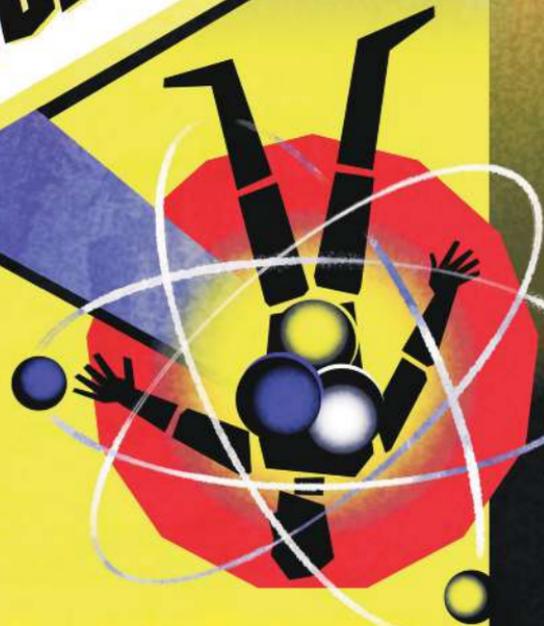

ศิวา สิววงศ์สิน เขียน

ปัจจัยหกข พิสดารธาตุ

ภารกิจสุดท้ายของพันตรีศิวาที่ต้องข้ามมิติไปสู่อนาคต
เพื่อปิดฉากพิสดารธาตุอย่างสมบูรณ์แบบ

ปัจจัยมหบทพิสดารธาตุ

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ศิวา สืบวงศ์สิน เขียน

ปัจฉิมบทพิสดารธาตุ

ศิวา สীবวงศ์สิน

พิมพ์ครั้งที่ 1	:	มีนาคม 2569
จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์กาฬกาฬ
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
บรรณาธิการเล่ม	:	ปะภัสสร อวยจินดา
พิสูจน์อักษร	:	พรปวีณ์ โอทาตะ
ออกแบบปก	:	ขวัญศุภณัฐ บรรณนารา
ออกแบบรูปเล่ม	:	รุ่งฤทัย ศรีสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ศิวา สীবวงศ์สิน.

ปัจฉิมบทพิสดารธาตุ.- กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ใจดี, 2569.

304 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0747-6

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บুদ্ধ ใจดี จำกัด

214 หมู่ 10 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621, 0-2415-6507 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

คำนำนักเขียน

ซีรีส์พิสดารธาตุ เป็นนิยายที่ข้าพเจ้าฝันใหญ่ ฝันอยากเห็นมันได้รับ
บริการแปลไปขายประเทศอื่น หรือมีการนำไปทำภาพยนตร์..ข้าพเจ้าคง
ไม่ได้เพ้อเกินไปใช่ไหม

ปัจจุฉิมบทพิสดารธาตุ เป็นเล่มสุดท้ายแต่อาจจะไม่ทำที่สุดใน
ซีรีส์นี้ เนื้อเรื่องมีความเชื่อมโยงต่อมาจากพฤษะพิสดารธาตุ ที่ตอนจบ
พันตรีศิลาพระเอกของเรื่องหายไปไหน

แหกหายไปจริงๆ ไปใผลปี 2578 โน่นเลย เพื่อไปแก้ปัญหาสำคัญยิ่ง
บางอย่าง และด้วยเงื่อนไขบางเรื่องที่ทำให้ต้องข้ามเวลาไปในอนาคต
ในเรื่องเรื่องนี้มีการเชื่อมโยงตัวละครจากทุกเล่มครบ ตั้งแต่บ่วงฆาต
ราชดำเนิน เจโตพิสดารธาตุ พฤษะพิสดารธาตุ แต่แม้ว่านักอ่านอาจจะ
ยังไม่ได้อ่านเล่มอื่นของซีรีส์นี้ ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการอ่านปัจจุฉิมบท
พิสดารธาตุแต่อย่างใด

แต่ถ้าได้อ่านทุกเล่มครบก็จะได้อรรถรสและความซาบซึ้งบางอย่าง
ที่ข้าพเจ้าใส่เข้ามาให้อย่างครบถ้วน

เล่มนี้ข้าพเจ้าตั้งใจให้มีความเป็นไซไฟอยู่หน่อยๆ แต่ก็เป็น
ไซไฟที่ไม่เวอร์เกินไป อยู่บนพื้นฐานที่เป็นไปได้และเข้าใจไม่ยาก
มีการพูดถึงเอไอเอเจนต์ ที่คนรวยๆ ในอนาคตเขามีกัน พูดถึงโรงงาน
ไฟฟ้าที่ใช้พลังงานจากปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่น พูดถึงการแข่งฟุตบอล

ที่รูปแบบเปลี่ยนไป ฯลฯ

ก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะเป็นที่ถูกใจของท่านนักอ่านที่รักนิยาย
แนวสืบสวน ตื่นเต้น บึ๊ ผ่างด้วยพลังเหนือธรรมชาติ

สิ่งสุดท้ายคืออยากจะขอขอบคุณล่วงหน้าสำหรับทุกคำติชมที่
ท่านนักอ่านจะมีให้ เป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่ให้ข้าพเจ้าได้ผลิผลงานเขียน
ต่อไป

ขอให้มีความสุขกับการอ่าน

ศิวา สืบวงศ์สิน

17 ก.พ. 2569

คำนำสำนักพิมพ์

“ปัจฉิมบทพิสดารธาตุ” คืออีกก้าวสำคัญของจักรวาลพิสดารธาตุ อันเป็นผลงานที่ผสมผสานความเข้มข้นของการสืบสวน การต่อสู้ และพลังเหนือธรรมชาติ เข้ากับจินตนาการทางวิทยาศาสตร์ได้อย่างมีชั้นเชิง

จากจุดเริ่มต้นใน บ่วงฆาตราชดำเนิน สู่ เจโตพิสดารธาตุ และ พยุหะ พิสดารธาตุ เรื่องราวได้ค่อยๆ คลี่คลายขยายขอบเขตทั้งด้านเวลา พลัง และชะตากรรมของตัวละคร จนมาถึงเล่มนี้ ซึ่งเปรียบเสมือนจุดบรรจบของเส้นเรื่องทั้งหมด ขณะเดียวกันก็เปิดประตูสู่ความเป็นไปได้ใหม่ในอนาคต

การหายตัวไปของพันตรีศิลาในช่วงท้ายของเล่มพยุหะ พิสดารธาตุ มิใช่เพียงปริศนา หากคือจุดเริ่มต้นของภารกิจที่มีเดิมพันสูงยิ่งการข้ามเวลา สู่ปี พ.ศ. 2578 เพื่อเผชิญหน้ากับปัญหาสำคัญที่อาจส่งผลกระทบต่อโครงสร้างของโลกและมนุษยชาติ การนำเสนอภาพอนาคตในเล่มนี้ตั้งอยู่บนฐานของความเป็นไปได้ ทั้งแนวคิดเรื่องเอไอเอเจนต์ พลังงานนิวเคลียร์ฟิวชัน ตลอดจนจิตชีวิตและกีฬาที่เปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของยุคสมัย

แม้ผู้อ่านที่เพิ่งก้าวเข้าสู่จักรวาลพิสดารธาตุจะสามารถติดตามเรื่องราวได้อย่างสมบูรณ์ในเล่มนี้ แต่สำหรับผู้ที่ยังร่วมเดินทางมาตั้งแต่นั้น จะได้สัมผัสถึงความเชื่อมโยง ความผูกพัน และมิติทางอารมณ์ที่ผู้เขียนบรรจงถักทอไว้อย่างประณีต

สำนักพิมพ์เชื่อมั่นว่า “ปัจฉิมบทพิสดารธาตุ” จะมอบทั้งความ
ตื่นเต้น ความลุ่มลึกทางความคิด และแรงบันดาลใจทางอารมณ์แก่
ผู้อ่าน และเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลงานในซีรีส์นี้จะเติบโตต่อไปในวง
กว้าง สมดังศักยภาพของจักรวาลที่ผู้เขียนได้สร้างขึ้น

ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านก้าวเข้าสู่บทใหม่ของพิสดารธาตุ ‘บทที่อาจ
เป็นปัจฉิม แต่ไม่ใช่จุดจบ...’

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บ้านเทิง ชั้นเชิง และปัญญา

บทที่ 1

พ.ศ. 2578 ณ เกาะร้างแห่งหนึ่ง รอยต่อน่านน้ำกัมพูชาและเวียดนาม ขอบฟ้าทิศตะวันตก ครึ้นคำรามด้วยเสียงฟ้าร้องแม่มือกี้ก้อง กระแทกโศตประสาท แต่ท่าลี้กจนพื้นทรายต้องสั่นสะเทือนไปด้วย แสงสีน้ำเงินแปลบปลาบทำให้ผืนฟ้ามืดดำของยามค่ำคืนเผยรูปร่างเมฆ ออกมาเป็นระยะ เหมือนสัตว์ร้ายที่ชุ่มชอนรอจังหวะอยู่บนฟ้า

พันเอกรัตมา ผู้นำกองกำลังแบ่งแยกดินแดนฮาวีมาวแห่ง อินโดนีเซียกระโดดลงจากรถไฟฟ้าขับเคลื่อนสี่ล้อก่อนที่มันจะหยุดสนิท พันโทบาถูรีบเข้ามาวันทยหัตถ์ต้อนรับ

“ตายเพิ่มอีกกี่คน” พันเอกถามพร้อมรอยยิ้มมุมปากนัยน์ตาหรี อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ทุกคนจำได้..ตอนให้รางวัลลูกน้องก็ยิ้มแบบนี้ ตอนสั่งทรมานคนก็ยิ้มแบบนี้

“วันนี้ไปอีกเจ็ด และทำท่าจะไม่รอดอีกสี่ครับท่าน” พันโทร่างยักษ์ รายงาน

นายพันเอกหลบตามองพื้นทราย พึมพำกับตัวเอง “หกสิบสาม หายไปสิบเอ็ด เหลือห้าสิบสอง” แล้วพยักหน้าให้ลูกน้องร่างใหญ่นำทาง

ทางเดินชั่วคราวที่ถูกปรับให้เรียบนำทางไปสู่พื้นที่สูงและสิ้นสุดที่หน้าผาชันทั้งตั้งลงสู่ทะเลเบื้องล่าง เสียงตึกถล่มลอยมาตามลมเดี่ยวแผ่วเบา เนิบช้า เดี่ยวหนักแน่นแรงเร้า ผู้นำกองกำลังแบ่งแยกดินแดนมองไปยังขอบฟ้าเหมือนไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็พอดีกับสายฟ้าแลบปลาทตามมาด้วยเสียงครืนในเวลาไม่นาน

ก่อนถึงหน้าผามีโครงหลังคาขนาดใหญ่กินพื้นที่ราวครึ่งสนามฟุตบอล ใต้หลังคานั้นมีเต็นท์ทหารวางอยู่หลายจุด ถัดจากเต็นท์ออกไปด้านนอก เป็นพื้นที่ถูกล้อมด้วยรั้วชั่วคราวแบ่งเป็นส่วนๆ แต่ละส่วนมีขนาดประมาณยี่สิบคูณยี่สิบเมตร นายทหารทั้งสองพร้อมทหารติดตามอีกสี่นายเดินเข้าประตูรั้วใกล้ที่สุด

พันเอกรัตมาสัมผัสได้ถึงไอร้อนผ่าวปะทะหน้าพร้อมกลิ่นกำมะถัน ภายใต้อ่างไฟบริบทที่เบื้องหน้าของเขาเป็นบ่อที่ถูกขุดขึ้นลึกพอมีคนหัวคน ในบ่อถูกบรรจุเต็มล้นไปด้วยโคลน ไอร้อน และกลิ่นกำมะถันก็มาจากโคลนร้อนในบ่อนั่นเอง

มุมหนึ่งของขอบบ่อโคลนมีแท่นไม้ไม่ใหญ่นัก ชายหัวโล้นผอมแห้ง ผิวสีน้ำตาลแดงคนหนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ มือซ้ายถือสิ่งที่คล้ายหนังสือเก่าแก่ มือขวาถือไม้ตึกถล่มที่ตั้งอยู่ข้างตัว ลักษณะของถล่มถูกสร้างขึ้นมาอย่างหยาบๆ เป็นท่อนไม้ใหญ่กลึงพอให้เป็นทรงกลม เสาตรงกลางให้กลวงมีหนังปิดหัวท้าย แล้วใช้เชือกขึงหนังให้ตึง

ไม่ว่าเชื้อที่ถล่มหยาบๆ กลับสร้างเสียงได้ดังขนาดนี้ แต่พันเอกรัตมาไม่รู้สึกประหลาดกลับตีใจด้วยซ้ำเพราะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร แม้จะขัดกับหลักศาสนาอิสลามที่เขานับถือ แต่จากการพิสูจน์มาแล้วทำให้รู้

ว่าศาสตร์โบราณที่ลึกลับชนิดนี้คือของจริง!!

เขายืนนิ่งจ้องไปที่ชายหัวโล้นคอยจับจ้องหระการตีกลอง จากเบา เนิบช้าและค่อยๆ หนักแน่นเร่งเร็วขึ้นจนลั่นสุดด้วยการตีหนักหน่วงครั้ง สุดท้าย เขารีบตัวต๋อยตามองไปที่ขอบฟ้าและเป็นไปตามที่คิด..สายฟ้า แลบบลابلามตามด้วยเสียงครืนหนักแน่น รวากับเสียงกลองจะส่งสัญญาณ ไปจนท้องฟ้าต้องตอบรับกลับมา

และการตืออย่างแฉ่วเขาก็เริ่มต้นขึ้นรอบใหม่..

เขามองหน้าลูกน้องที่รู้ใจ นายทหารคนนั้นเปิดไฟฉายสอดแสง ไปทั่วอย่างช้าๆ ทำให้เห็นผิวของบ่อโคลนมีไอน้ำลอยกรุ่นอยู่ แสดงให้เห็นถึงความร้อนที่ไม่น้อยเลย พื้นผิวของโคลนไม่ได้เรียบนิ่ง แต่มีหลาย สิบจุดเป็นเหมือนฟองอากาศปุดอยู่ มองจากด้านบนเหมือนปลาหลาย สิบตัวกำลังโผล่ขึ้นมาหายใจเหนือผิวน้ำ แต่พันเอกรัศมาภูรู้ว่านั่นไม่ใช่ปลา มันคือคนที่แช่ตัวอยู่ในโคลนร้อนและโผล่เพียงปากขึ้นมาหายใจ

นายพันเอกแย่งไฟฉายมาฉายเอง สักครู่ก็ถามล่อยๆ “ห้าสิบเอ็ด หายไปไหนหนึ่ง” เขาแน่ใจว่านับจำนวนปากไม่มีพลาด

“เพิ่งลากขึ้นมาอีกหนึ่งครับนาย” ทหารคนหนึ่งรายงานมาจาก อีกขอบหนึ่งของบ่อ พันเอกรัศมาภูจึงสอดไฟฉายไปตามริมขอบบ่อโคลน สำหรับเขา..ตายเท่าไรไม่สำคัญเท่ากับเหลือรอดอยู่เท่าไร แล้วเขาก็ เห็นร่างคนหลายร่างถูกวางเกะกะอยู่ริมบ่อโคลน

มองไม่ยากว่าร่างไหนถูกลากขึ้นมาก่อนหลังจากโคลนที่พอกตัว ร่างไหนขึ้นมานาน โคลนที่เกาะตัวก็จะเริ่มแห้งแตกกระแหง ส่วนร่างไหน เพิ่งขึ้นมาโคลนก็จะยังเปียกอยู่

แต่ทุกร่างไม่มีร่างไหนเคลื่อนไหวเลย..

เขาเดินผ่านก้อนที่เหมือนมนุษย์พอกโคลน ลองเอาคอมแบตเตะไปที่โคลนที่เกาะร่าง ก้อนโคลนหลุดออกมาพร้อมผิวหนังบางส่วน เผยให้เห็นเนื้อที่เกือบจะสุกภายใน รวากับปลาพอกโคลนย่างไฟ ต่างกันที่เนื้อมนุษย์จะออกสีชมพูมากกว่า

เขาเดินไปทันร่างล่าสุดที่ถูกลากขึ้นมายังเคลื่อนไหวได้อยู่เล็กน้อย โคลนที่ถูกพอกตั้งแต่หัวจรดเท้าทำให้มองไม่เห็นหน้าตาแม้แต่น้อย สิ่งที่เห็นคือปากอ้ากว้างเลือดปนน้ำดีและน้ำลายหลังไหลออกมา สีแดงฉานที่ไหลออกมาตัดกับสีดำของโคลน ดูโหดร้ายน่าสยดสยอง

‘คนที่พลังอ่อนด้อย จะสุกจากข้างใน’ พันเอกรักษานึกถึงข้อความในคัมภีร์พร้อมยิ้มมุมปากตามความเคยชิน..

เลือดก้อนสุดท้ายถูกสำรวจออกมาจากร่างนั้นอย่างแรงจนเปื้อนขากางเกงนายทหาร เจ้าของร่างโวยวายออกมาเป็นภาษาเขมรที่รักษาไม่เข้าใจ เขาต้องหันไปมองหน้าลูกน้องคนหนึ่ง

“มันพูดว่าแม่เปิดประตูบ้านหน่อย สงสัยเพื่อถึงแม่” นายทหารผู้รู้ภาษาเขมรแปลให้ฟังปนเสียงหัวเราะ ไม่นานเจ้าของร่างพอกโคลนก็มีอาการล้มลุกเลือด ซักกระตุกอย่างแรงสองสามทีแล้วก็แน่นิ่งไป

เสียงกลองหนักแน่นครั้งสุดท้ายดังขึ้น ตามมาด้วยฟ้าแลบฟ้าร้องดังสนั่น ชายหัวล้านหยุดตีกลองวางคัมภีร์ในมือและไม่กลองลงเป็นสัญญาณว่าพิธีกรรมช่วงนี้จบลงแล้ว

ชายทั้งห้าสืบทัดคนถูกลากขึ้นมาจากบ่อโคลนร้อน น้ำเย็นๆ ถูกสาดเพื่อล้างโคลนร้อนออก ถึงแม้จะเย็นแต่มันคือน้ำทะเลที่อุดม

ไปด้วยเกลือ

ไม่มีร่างไหนเลยที่ไม่มีแผลพุพองจากโคลนร้อน และแผลพุพองทั่วทุกร่างกำลังถูกสาดด้วยน้ำเกลือ!!!

ทุกคนโอดโอยเกลือกกลิ้งร้องครวญคราง เนื้อตัวหลังคราบโคลนเผยให้เห็นผิวเนื้อหลุดร่อนจากความร้อน ไบหน้าที่ดูไม่ใช่ชาวอินโดนีเซียต่างเหยเกิดความเจ็บปวด คำสบถอุทานทั้งหมดที่ถูกพ่นออกมาล้วนเป็นภาษาที่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ

ภาพตรงหน้าทำให้นายทหารยศร้อยเอกคนหนึ่งทนดูไม่ไหวต้องหลับตาและพยายามซ่อนตัวอยู่ด้านหลังพันโทบางู แต่พันเอกรัศมาเห็นเข้าพอดี เขาตรงไปกระซอกแขนนายทหารหนุ่ม

“มึงกลัวอะไรไอ้ลูกไก่” นายพันเอกถามด้วยเสียงเรียบแต่เย็นยะเยือก นายทหารหนุ่มพยายามยัดตัวตรงจ้องไปเบื้องหน้า แต่ขาที่สั่นกลับปิดบังไม่อยู่ “เปล่าครับนาย”

“เรากำลังทำพิธีตามศาสตร์โบราณ ศาสตร์ของเราที่ถูกขโมยไปตั้งนานและเรากำลังจะทวงมันกลับมาใช้มึงรู้ไว้ด้วย”

“ครับ” นายทหารรวบรวมแรงทั้งหมดตอบออกมาได้คำเดียว

“ทรมานให้เจ็บปวดที่สุด เพื่อรีดพลังชีวิตออกมาให้มากที่สุด ผู้ตายส่งต่อพลังให้ผู้รอด ความเมตตาสงสารเป็นพลังอ่อนแอที่ไม่ควรจะมารบกวนพลังแข็งแกร่งในที่นี่” พันเอกรัศมาหมุนตัวมาเผชิญหน้าลูกน้อง “และมึงก็ไม่ควรอยู่ตรงนี้ด้วย”

เขาพยักหน้าให้นายทหารอีกสองคนประกบซ้ายขวา กิ่งประคองกิ่งลากนายร้อยเอกผู้ใจอ่อนออกไป ไม่นานก็มีเสียงร้องโหยหวนดังขึ้น

พันโทร่างยักษ์ซึกมีดประจำตัวออกมา
ล็อกหัวชายคนหนึ่งให้เงยหน้าขึ้น
มิดในมือปาดลูกกระเดือกอย่างแคล่วคล่อง
เลือดสีแดงเข้มพุ่งทะลักออกมาเหมือนน้ำพุ
ชายผู้เคราะห์ร้ายลงไปดินพรวดบนพื้น
พร้อมเสียงอ้อกๆ เหมือนคนสำลักน้ำ

แล้วแผ่วลงเหมือนเจ้าของเสียงลอยห่างออกไป

พันโทบาถูลุกขึ้นประกาศกับกลุ่มชายทั้งห้าสิบเอ็ดคนด้วยภาษาเขมร “จากสองร้อยกว่าคนเหลือเพียงพวกเจ้าห้าสิบเอ็ดคน พวกเจ้าผ่านมาสามด่านแล้วยังรอดชีวิตอยู่นับเป็นเรื่องที่น่าภูมิใจ แต่ถึงตรงนี้พวกเจ้าก็ไม่สามารถหวนกลับไปได้อีกแล้ว มีทางเลือกแค่สองทาง ไปได้ถึงที่สุดเพื่อเป็นมนุษย์ผู้พิสดาร หรือถ้าไม่ยอมรับอีกต่อไปแล้ว ก็จงคลานเข้ามาหาข้า”

หลายคนยังร้องครวญคราง บางคนกัศริมฝีปากจนเลือดซึมเพื่อข่มความเจ็บปวดแสนสาหัส สามคนทำท่าจะคลานเข้ามาหาพันโทบาถู แต่หนึ่งในนั้นเปลี่ยนใจกลับไปนั่งคุกคู้ด้วยสีหน้าเจ็บปวดสุดแสน

ภาพตรงหน้าทำให้พันโทบาถูนึกถึงตอนที่เขาฝึกหลักสูตรซีล..ไซ่ มันโหด ทดสอบร่างกายจิตใจถึงขีดสุด ผู้ผ่านเช่นเขาได้เข้าร่วมในหน่วยซีล ผู้ไม่ผ่านก็แค่ลาออกกลับไปสังกัดเดิม

แต่เนี่ย..เกินคำว่าโหดไปเยอะ มันคือการทรมานอย่างสูงสุดเท่าที่มนุษย์จะคิดค้นขึ้นมาได้ ผู้ไม่ผ่านคือตาย ส่วนผู้ผ่านจะได้รับการตอบแทน เขายังนึกภาพไม่ออก แต่พันเอกรัศมาเจ้านายเขายืนยันว่าพิธีกรรมนี้สร้างมนุษย์ที่เหนือมนุษย์ได้จริง

สองร่างที่มีแผลพุพองเต็มตัวคลานอย่างเชื่องช้ามาก้มหน้าแทบหำพันโทบาถู และโดยไม่มีคำถามหรือให้โอกาสเปลี่ยนใจ พันโทร่างยักษ์ชักมีดประจำตัวออกมา ล็อกหัวชายคนหนึ่งให้เงยหน้าขึ้น มีดในมือปาดลูกกระเดือกอย่างแคล่วคล่อง เลือดสีแดงเข้มพ่นทะลักออกมาเหมือนน้ำพุ ชายผู้เคราะห์ร้ายลงปัดดินพรวดบนพื้นพร้อมเสียงอ้อกๆ

เหมือนคนสำลักน้ำ

ไม่ต้องรอคุณผลงาน พันโทปากก้าวเข้าหาชายคนที่สองและปฏิบัติ เช่นเดียวกันอย่างรวดเร็ว ภายในเวลาไม่ถึงสิบวินาทีสองชีวิตก็ถูกทำให้ 'ไม่ต้องทรมานอีกต่อไปแล้ว' สิ่งที่เหลือคือการจัดการกับร่าง ทั้งสองถูก ลากออกไปโดยที่เลือดจากลำคอยังไหลเป็นทาง

อีกสี่สิบเก้าชีวิตไม่มีแม่สักคนเดียวหันมาดูสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะ ความเจ็บปวดทรมานที่แบกรับอยู่ก็เป็นภาระหนักหนาเกินกว่าจะสนใจ เรื่องนอกตัว

ทหารสี่คนเดินเข้าประตูมาพร้อมถือเหยือกโลหะคนละใบ ทั้งสี่ ต่างแยกย้ายกันเข้าหากลุ่มชายผู้เจ็บปวดทีละคนเพื่อรินของเหลวใน เหยือกให้ สภาพของบางคนสามารถนั่งตี่มได้ บางคนยังต้องนอนให้ กรอกปาก แต่ทุกคนเมื่อตี่มเข้าไปแล้วต่างหยุดความทรมานทรมาน เสียงร้อง ระงมค่อยๆ ลดลงจนเหลือแต่ความเงิบเมือของเหลวล่องพันลำคอ ชายคนสุดท้าย

ทั้งหมดลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิโดยไม่มีใครสั่ง พนมมือหลับตาสี่หน้า สงบนิ่งแม่น้ำเหลืองใสจะเริ่มไหลเอี่ยมออกจากบาดแผล จนหลายร่างดูมันวาว รวกับอาบด้วยน้ำผึ้ง ชายหัวโล้นกลับเข้ามาปรากฏตัวอีกครั้ง คราวนี้ อยู่ในชุดผ้าเตี่ยวผืนเดียว เผยร่างที่ผอมเกินคนทั่วไปจะผอมได้ ผิวหนึ่ง สีสน้ำตาลเข้มห่อหุ้มเข้ากับเนื้อตัวที่มีแต่กระดูก ทำให้ดูเหมือนมีมีเดินได้ หากไม่มีสองตาคมวาวที่กลอกไปมาในเง้าตาลึกโหล

ในมือของชายหัวโล้นถือสมุดเก่าคร่ำคร่าปากฟิมพ์ฟ้าเหมือนสวด อะไรสักอย่าง เขาเดินผ่านไปยังประตูอีกด้านหนึ่ง ชายทั้งสี่สิบเก้าคน

ลืมนตาและลุกขึ้นเรียงแถวเดินตาม แม้แต่จิ้งหะกั้วเท้าซ้ายขวาของ ทั้งสี่ลืบเก้าคน ก็เป็นจิ้งหะไปตามชายหัวไลน์อย่างพร้อมเพรียง แต่เจียบเซียบ

พันเอกรักษามาและพวกเดินตามไป ในใจเขาคำนวณและภาวนา.. จากสองร้อยกว่า ผ่านมาสามด่านเหลือแค่สี่ลืบเก้า ด่านสุดท้ายนี้ จะเหลือรอดมาสักเท่าไร? เขาเคยอยากให้ได้สักหนึ่งหมวด น่าจะพอส่งไป ทำงานได้

ผ่านประตูเข้าไปในอีกพื้นที่หนึ่งลักษณะคล้ายพื้นที่เดิมคือเป็น พื้นดินเหนียว มีอุโมงค์ตื้นๆ ถูกขุดไว้เป็นรูปเกือกม้าเป็นทางเข้าและ ทางออก ความกว้างของอุโมงค์เพียงพอให้เดินก้มตัวผ่านได้ที่ละคน มี เสียงเคลื่อนไหวดังแสกสากกับเสียงพืดังออกมาก

แค่เสียงก็พอจินตนาการได้แล้วว่า อุโมงค์นี้ไม่เป็นมิตรกับ ใครหน้าไหนทั้งสิ้น แต่นี่คือด่านสุดท้ายที่ชายทั้งสี่ลืบเก้าคนต้องลอดผ่าน ให้ได้

ชายหัวไลน์ค้อมตัวเดินนำเข้าอุโมงค์ไปก่อน ที่เหลือค่อยๆ ททยอย ตามเข้าไปทีละคนอย่างช้าๆ พันโทบากูหันมามองเจ้านาย “แล้วท่าน อาจารย์?”

พันเอกรักษามายิ้มมุมปากเช่นเคย “ท่านอาจารย์ทำพิธีอาบพิษ แบบนี้อยู่เป็นประจำอยู่แล้ว เพื่อคงความแกร่งไว้ตลอด”

บากูพยักหน้าแต่ทำปากเบ้ออย่างสยดสยอง เสียงโอดโอยในอุโมงค์ เริ่มดังขึ้นมาจากหนึ่งเสียง เป็นสอง สาม สี่ และเริ่มนับไม่ถ้วน รักษาขมวดคิ้ว..เขาไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดแทนแต่กลับกังวลว่าจะมีคนเหลือรอด

ออกมาได้เท่าไร? สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่ทางออกอุโมงค์

เกือบสิบนาที่ว่างแรกที่ปรากฏขึ้นคือชายหัวโล้น เขาเดินออกมาอย่างสบายๆ ไม่มีความเร่งรีบ แม้นร่างของเขาจะมีจงอองตัวเขื่องพันต้นแขนซ้าย ปากของมันฝังเขี้ยวไว้ตรงต้นคอใต้ใบหู แต่สีหน้าไม่เจ็บปวดทุกข์ทรมานแม้แต่น้อย

ชายหัวโล้นหันมายิ้มให้กับพันเอกรัศมาเป็นครั้งแรก เผยให้เห็นฟันทุกที่เป็นรูปลสามเหลี่ยมราวกับฟันของสัตว์ร้าย เลื่อมมือขวากระชากหัวงูออกมาจากต้นคอตนเอง ใช้สองมือจับไว้แน่นแล้วอำปากฝังเขี้ยวเข้าไปที่คอของจงอองตัวนั้น เสียงจ๊วบจ๊าบดังลั่น ลูกกระเดือกเลื่อนขึ้นลงตามจังหวะการดูดกิน เลือดงูไหลย่อยเปราะระแก้ม คาง และสองมือ ไหลไปตามข้อศอกจนหยดบนพื้นดิน

อสรพิษร้ายคล้ายวงรัตทีละน้อยจนร่างตกห้อยเหยียดยาว ชายหัวโล้นทั้งมันลงบนพื้น หันมาแสยะยิ้มกับพันเอกรัศมาอีกครั้ง เลือดงูย่อยเขี้ยวขาวเป็นสีแดงฉาน ทันใดนั้นชายคนแรกก็กระเสือกกระสนออกมาจากอุโมงค์ กลิ้งเกลือกไปบนพื้นอย่างไร้สติ ปากร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด ตะขาบสีแดงฉานตัวหนึ่งและแมงป่องสองตัวเกาะอยู่ตามร่างกาย ชายผู้ทุกข์ทรมานรวบรวมพลังเฮือกสุดท้ายคลานเข้าหาชายหัวโล้น

ชายหัวโล้นทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า สองมือกางออกเปล่งเสียงสวดอย่างเกรี้ยวกราดชั่วอึดใจ แล้วตบสองมือเข้ากับกอกหูของชายผู้นั้นดังป้าบสนั่น

ครึน !!! เสียงฟ้าคำรามดังลั่นราวกับตอบรับการตบครั้งนี้ ชายที่ถูกตบ

หลับตานิ่งชั่วครู่ แล้วลืมตาฉบับปล้น

จากสีหน้าเจ็บปวดกลายเป็นอิมเมสมใจ ปากที่เคยเปล่งเสียง
ครวญครางกลายเป็นเสียงหัวเราะน้อยๆ และเริ่มดั่งขึ้น ชายผู้นั้นกระโดด
ขึ้นยืนอย่างว่องไว แหงนมองท้องฟ้าหัวเราะว่า เกร็งร่างแล้วหมุนตัว
ราวกับผู้ได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่ กำสองมือชูขึ้นเหมือนประกาศชัยชนะ
ทั้งที่บาดแผลบนร่างกายยังเป็นพยานอย่างดีว่าเขาต้องผ่านอะไรมาบ้าง
‘หนึ่งคนแล้ว’ พันเอกรัดมาบอกกับตัวเองในใจ สายตายังจ้องจับ
ไปที่ทางออกอุโมงค์..แล้วคนที่สองก็ตามมา

ความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของคนต่อมาถูกปลิดหายไปเช่นเดียวกัน
เมื่อได้รับการเป่ามนต์และตบกกนุ ฟาดคำรามก็กก้องทุกครั้งราวกับ
ร่วมประกาศความสำเร็จไปด้วย เสียงโห่ร้องอย่างบ้าคลั่งดังต่อเนื่อง
จากสองเป็นสาม และเป็นหลายสิบคน

และในที่สุดเมื่อรอกหักใหญ่ ก็ไม่มีคนออกมาจากอุโมงค์เพิ่มอีก
เสียงอันคึกคักเงียบลง ชายที่ผ่านออกมาจากอุโมงค์ยืนเรียงรายนับได้
ยี่สิบแปดคน

นอกอุโมงค์เงียบในอุโมงค์ก็เงียบ ไม่มีเสียงร้องโอดโอยหรือวิแวว
ว่าจะมีใครคลานออกมาอีก รัศมาพยักหน้าให้ลูกน้อง นายทหารสองคน
พยักหน้ารับ เดินไปที่ทางเข้าและทางออกด้านละคน ต่างล้วงระเบิดมือ
ออกมาคนละสองลูก ดึงสลักโยนเข้าไปในอุโมงค์แล้วเบี่ยงตัวหลบ

ติम्मม !!! ติम्मม !!! เสียงระเบิดทึบๆ ดังต่อเนื่องสี่ครั้ง เศษดิน
พุ่งออกมาไม่แรงนักแต่แรงอัดภายในมากพอที่จะทำให้เพดานอุโมงค์
ทั้งสองทางยุบลงมา ฝั่งสิ่งที่หึ่งมีและไม่มีชีวิตให้อยู่ภายในนั้นตลอดไป

เป็นการจัดการที่เรียบง่ายรวดเร็ว โดยไม่ต้องกรน้ำใจแม้สักหยด ชายโล้นที่ห่อร่างด้วยผ้าเตี่ยวลุกขึ้นยืน เสียงสวดดังออกมาจากปาก เป็นภาษาที่แม้แต่ผู้เข้าใจภาษาเขมรก็ฟังไม่ออก แต่น่าแปลกที่ชาย ทั้งยี่สิบแปดคนสามารถสวดตามได้ราวกับซ้อมกันมา เสียงต่ำเครื่องดัง เยือกเย็นต่อเนื่องอีกสองสามนาทีก็นหยุดนิ่ง

ฝนเม็ดแรกหล่นแปะลงมาบนพื้นทรายตรงหน้า ไม่นานก็ตามมา ด้วยอีกหลายล้านเม็ดจนเป็นท่าใหญ่ ลมแรงขึ้นมาภายในไม่ถึงหนึ่งนาที ปรากฏการณ์กระซอกโฮกฮากของดินฟ้าอากาศใกล้เส้นศูนย์สูตร เป็นแบบนี้มาสามสี่ปีโดยไม่เลือกฤดูกาล จนไม่มีใครแปลกใจอีกแล้ว

พันเอกรัชชาติบ่ป่าพันโทบางู “มิ่งเชื่อดีว่านี่คือของจริง”

ลูกน้องร่างยักษ์หันมาสบตาแล้วยิ้มกว้าง “กองกำลังเราจะยึด อำนาจได้แล้วนาย”

รัชชาติสายหน้า “ยังหรรอก กำลังของมนุษย์ผู้พิสดารพวกนี้ ยังไม่ใช่ที่สุดแต่เป็นแค่กำลังขั้นเริ่มต้น สิ่งที่เราต้องหาให้เจอคือเทวรูป แห่งดวงอาทิตย์สีดำ นั่นคือของจริง มันจะมาเพิ่มกำลังให้มนุษย์ผู้พิสดาร มีความเหนือมนุษย์และอาจจะเหนือกว่าแม้แต่เทพเจ้า เมื่อนั้นแหละ เงินทุกรูเปียกที่ข้าทุ้มลงไปมันถึงจะตอบแทนกลับมาอย่างคุ้มค่า”

พันโทบางูทำหน้าที่ไม่เข้าใจ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินชื่อ เทวรูป แห่งดวงอาทิตย์สีดำ รัชชาติพูดต่อ “แต่ต้องยอมรับว่าสิ่งที่มันขโมย ของเราไปเมื่อพันปีที่แล้ว มันเอาไปต่อยอดจนก้าวหน้าไปอีกไกล โดยเฉพาะ เทวรูปองค์นั้น” รัชชาติหัวเราะในคอ “ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะพอใจ หรือเคียดแค้น

“ราวกับมันได้รวบรวมกำลังของทั้งจักรวาลเอาไว้ และแน่นอน
วัตถุที่เป็นกัมมันต์ขนาดนั้น ย่อมไม่มีอะไรหรือสถานที่ไหนสามารถ
กักเก็บไว้ได้นาน และในที่สุดข้าก็ได้รู้ร่องรอยของมันแล้ว”

“แต่ยังไงมันก็คือขโมย และรากเหง้าที่แท้จริงมันคือของเรา
เราย่อมมีสิทธิ์ที่จะเอาของเราคืน” ลูกน้องร่างยักษ์คำราม

“ใช่ ถึงเวลาแล้วที่ศาสตร์ทั้งหมดต้องกลับสู่เจ้าของดั้งเดิม”

“ผมจะจัดมนุษย์ผู้พิสดารนี้เป็นสองหมู่ นายจะให้ทั้งสองหมู่
ไปพร้อมกันหรือแยกกันแทรกซึม”

“ขึ้นบกไปรวมกันก่อน แล้วค่อยวางแผนอีกที” รัชฆาหยิบมือถือ
ขึ้นกดส่งพิคัดให้ลูกน้อง

“อีกสามวันเจอกันที่ฐานปฏิบัติการลับตรงนี้”

พันโทบาฏุหยิบมือถือขึ้นเปิดแอปพลิเคชัน Jakarta Map ที่คนอินโดนีเซีย
ทุกคนใช้แทน Google Map มาหลายปีแล้ว

“อะเชิงเทรา ประเทศไทย? ทำไมต้องเป็นที่นี่”

“มันมีร่องรอยอะไรบางอย่างอยู่ เดียวถึงเวลาแล้วก็จะรู้เอง”

“ครับเจ้านาย”

พันเอกรัชฆาพยักหน้ารับก่อนเดินออกไป..

บทที่ 2

บล็อก VVIP ของสนามฟุตบอลเอ็มทีเอสเตเดียมมีสองบล็อก อยู่ด้านตรงข้ามกันของฝั่งสนาม แต่ฝั่งที่มีที่นั่งอยู่มีทิศทางที่ได้เปรียบ อยู่เล็กน้อย เพราะตั้งอยู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ แดดช่วงบ่ายของหน้าหนาว แบบนี้จึงไม่แยงตา

ห้องบนสุดของ VVIP บล็อกยื่นออกมาจากอัฒจันทร์ส่วนอื่น ผนังทำด้วยกระจกใสโค้งขนาดลึกกว่าเมตรยาวต่อเนื่องเป็นแผ่นเดียว ที่พิเศษคือกระจกนี้สามารถปรับความทึบแสงได้ด้วยไฟฟ้า เคาน์เตอร์ไม้สักเปลือยลายฉลุสร้างให้แนบโค้งไปกับแนวกระจก ทำให้ผู้นั่งดูฟุตบอลรู้สึกเหมือนตนเองลอยอยู่ริมสนาม มองเห็นชัดทุกชอกทุกมุม โดยไม่มีอะไรบัง

เอ็มทีเอสเตเดียมเปิดใช้งานยังไม่ถึงสามปี แต่ก็ได้ต้อนรับบุคคลสำคัญระดับประเทศไปจนถึงระดับโลกหลายคน เข้ามาชมฟุตบอลหรือกีฬาอื่นๆ แม้กระทั่งคอนเสิร์ตระดับโลก ซึ่งศิลปินทุกคนถ้าจะมาแสดงที่นี่ต้องตั้งเวทีขวางสนาม เพื่อหันหน้ามาให้กลุ่มคนสำคัญในห้องนี้ ได้ดูอย่างเต็มตา

สิ่งที่เหมือนจะเป็นจุดอ่อนถูกคำนึงถึงและป้องกันไว้ล่วงหน้าแล้ว เพราะผนังห้องเป็นกระจกเปลือยทั้งหมด บางคนอาจกังวลว่านี่คือเข้าเปิดโล่งให้กับสไนเปอร์มีโอกาสส่อง กระจกโค้งนี้จึงฉาบพิเศษทำให้มองจากภายนอกไม่เห็นแม้จะใช้กล้องอินฟราเรดก็ตาม หรือหากจะมีการยิงถล่ม กระจกก็ย่นความรุนแรงถึงระดับเครื่องยิงลูกระเบิดได้ในระยะเวลาหนึ่ง นานพอที่จะพบบุคคลสำคัญหลบหนีออกไปได้ในกรณีฉุกเฉิน

สนามความจุיע็ดสองหมื่นที่นั่ง ถ้าเทียบกับสมัยเมื่อสิบปีก่อน ต้องถือว่าเป็นขนาดเล็ก แต่สำหรับปัจจุบันต้องถือว่ามีความใหญ่แล้ว เพราะสนามกีฬาขนาดใหญ่ของเดิมเหลือรอดอยู่ไม่กี่แห่ง ที่เหลือก็ปรับลดจำนวนที่นั่งลง หรือที่สร้างใหม่ก็มีความจุแค่หลักพัน

เทคโนโลยีเป็นตัวกำหนดขนาดสนามอย่างแท้จริง..เพราะการถ่ายทอดสดในปัจจุบันก้าวหน้าไปอย่างมาก สนามที่ได้มาตรฐานต้องมีกล้องอย่างน้อย 60 ตัวรอบสนาม และกล้องเหล่านี้จะประมวลภาพแบบเรียลไทม์ร่วมกัน ทำให้ผู้ชมที่บ้านสามารถเลือกได้ว่า จะชมฟุตบอลจากมุมไหน 360 องศา และเลือกกระยะใกล้ไกลได้อีกด้วย

แต่วันนี้ห้องบนสุดของ VVIP บล็อกไม่ได้ต้อนรับบุคคลสำคัญระดับไหน มีเพียงมินตาและเพื่อนสนิทที่เฝ้าลิบคนที่มารวมตัวกันถึงฉะเชิงเทราเพื่อชมฟุตบอลนัดพิเศษในสนามแห่งนี้ โดยเป็นแมตช์การกุศลระหว่างทีมไกลเด้นบอยกับเอ็มทีซีดี สองทีมชื่อดังแห่งเทสโทพีรีเมียร์ลีก

โดยไม่ต้องบอกก็รู้กันอยู่ว่า สาวๆ เพื่อนของมินตาหลายคนมาคอยจับจ้องสาวหล่ออย่างโชวี ดาวเตะชื่อดังแห่งเอ็มทีซีดี ที่วันนี้

ลงสนามเป็นตัวจริงแน่นอน เดิมโชวิกี้ตะอยู่ในเอสโตรลิก แต่ด้วยการบุสต์ ฮอริโมนเพศจนมีร่างกายแข็งแรง ประกอบกับการตลาดที่วางไว้ว่า คนแบบนี้ดึงดูดได้ทุกเพศ โชวิกี้เข้ามาเป็นนักฟุตบอลในเทศโกลิกันได้อย่างไม่เคอะเขิน แถมยังทำผลงานได้ดีเสียอีกด้วย

มินตาเคาะนิ้วสองครั้งไปบนอุปกรณ์เล็กๆ ที่แขวนแนบใบหูข้างขวา ของเธอ “ดีอากี้ เสิร์ฟเครื่องดื่มได้แล้ว เฉพาะคนที่มานะ” เธอสั่งการ เมื่อเห็นเพื่อนสี่ห้าคนแรกมาถึงแล้ว

“ดีอากี้เหรออ” เซน เพื่อนชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ใกล้หัวเราะก๊าก เมื่อได้ยินเธอเอ่ยชื่อ “ทำไมเธอตั้งชื่อเอไอเอเจนต์ของเธอว่าดีอากี้ล่ะ”

มินต่ายกไหล่ “อ้อ ชื่อนักฟุตบอลนะ เขาเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ ตั้งแต่ยังอายุน้อย เมื่อซัก..เอ้อสิบปีมาแล้วมั้ง เลยตั้งเป็นที่ระลึก”

เซนได้แต่พยักหน้าหงิกๆ เพราะไม่ได้เป็นคอฟุตบอล ที่ตามมาดู ถึงที่นี้ก็เพราะยังมีเรื่องต้องพึ่งพานักธุรกิจสาวสวยอย่างมินตา จึงต้องทำตัวใกล้ชิดไว้ก่อน ส่วนมินตาเองก็ให้ความสนิทสนมเซนในระดับค่อนข้างพิเศษ เพราะพ่อของเซนเป็นนักการเมืองที่กำลังมีอำนาจอยู่ในขณะนี้ และมีอิทธิพลกับการประมูลโครงการสำคัญบางอย่างที่บริษัทเธอกำลังจะเข้าร่วม

ประตุลิปต์เปิดออก นุ่นยนต์เสิร์ฟอาหารมาพร้อมกับเพื่อนอีกสามคน เสียงผู้ชายทุ้มทุ้มก็ดังขึ้นข้างหูมินตา “ผมเห็นเพื่อนคุณมาเพิ่มอีกสามคน เลยนำเครื่องดื่มเพิ่มมาด้วย เตรียมมาตามประวัติเลยครับ ว่าใครชอบอะไร แต่ถ้าอยากเปลี่ยนบอกผมได้เสมอ”

มินตาคมยิ้ม “น่ารักมากดีอากี้”

“น่ารักแล้วเมื่อไหร่จะรักดีอากี้” เสียงตอบในหูแผ่แววจี๋เล่น มินตาเคาะหลังหูเบาๆ สามครั้งเป็นการตบตบ แต่แววตาเธอเป็นประกายด้วยความพอใจ เอไอเอเจนต์ก้าวหน้าไปมากจนแทบจะเป็นมนุษย์อยู่แล้ว โดยเฉพาะเวอร์ชันล่าสุดที่บริษัทของเธอไปซื้อมาจาก เซ็งคูอิงค์ เป็นเหมือนสารตั้งต้นที่สามารถนำมาสร้าง Personal AI Agent แบบเทเลอร์เมดได้ไม่จำกัด ซึ่งนั่นหมายถึงรายได้มหาศาล แต่แน่นอน แม้จะทุ่มทั้งตัวใช้เส้นสายทั้งหมดที่มี บริษัทยักษ์ใหญ่ของจีนก็ยังฟันเธอด้วยราคาแพงระยับ

“แล้วของเซนต์ซื้ออะไรล่ะ ใช้ดีมั๊ย” มินตาถามเพื่อนที่อายุน้อยกว่า เธอเกือบลืบปี เพราะเขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่เธอให้ลองใช้เอไอเอเจนต์ตัวล่าสุดนี้

“ซื้อการบูร ฟังโบราณดี แต่ผมไม่ได้บอกมันนะจะให้ไปเป็นเพศอะไร ให้เป็นยูนิเซ็กส์ไปก่อน แต่มันฉลาดเหลือเชื่อจนบางทีผมก็ตั้งตัวไม่ทันเหมือนกัน” แล้วเซนต์ก็นิ่งเหมือนกำลังฟังอะไรอยู่

“อ้อ การบูรมันบอกว่ารู้จักดีอากี้ แต่ดีอากี้หยิ่งไม่ค่อยคุยด้วย”

มินตาส่งยิ้มให้เขาอย่างหวานซึ้ง เธอเอื้อมมือเข้าไปโอบคอชายหนุ่มเข้ามาหาใบหน้า เซนต์ถึงกับตาโผลง..หญิงสาวมีท่าที่ฉะฉานจริงๆ แต่จะมอบจูบแรกให้กับเขาตอนนี้เลยหรือ

แต่หญิงสาวหยุดใบหน้าของเขาไว้ห่างจากหน้าเธอไม่กี่เซนติเมตรแล้วเคาะนิ้วไปบนอุปกรณ์หลังหูขวาของเขาเป็นการปิดชั่วคราว “เซนต์ นายอย่าได้แต่ใช้งานมันอย่างเดียว ต้องสอนให้การบูรมันรู้มารยาทด้วยที่ดีอากี้ไม่คุยด้วยก็เพราะมันเป็นคนสอนเขาเองว่าถ้าไม่จำเป็นก็

อย่าไปคุดรื้อยเปื่อย มันใกล้ความเป็นมนุษย์มากแล้ว ถ้าปล่อยให้มันเล่น มันก็จะมีนิสัยติดเล่นตลอด ทำงานก็จะขี้เกียจ”

ชายหนุ่มทำตาคูก “เฮ้ย ขนาดนั้นเลยหรอมีน มีนิสัยส่วนตัวด้วย นี่มันเทคโนโลยีของใครเนี่ย”

สาวสวยยิ้มแล้วยักคิ้วให้ “เซ็งคูอิงค์”

เซนพืมพำแต่ตาคูกโพลง “ว้าว เซ็งคูอิงค์..ดาวรุ่งจากเมืองเจิงตู นั้นนะหรอ”

มินตาพัยกหน้า ยิ้มด้วยแวตาเปล่งประกาย “แน่นอน เซ็งคูอิงค์ ที่กำลังจะก้าวมาเป็นบริษัทเทคอันดับหนึ่งของโลกในเวลาไม่นาน ตอนนี้อยู่จับมือเซ็นสัญญากับเอ็มทีเทค ของดิฉันเรียบร้อยแล้วค่ะ”

ชายหนุ่มพูดอะไรไม่ออกได้แต่มองหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าราวกับเพ็งจู้จัก..ใช่ เขารู้ว่ามินตาเป็นสาวสวยนักธุรกิจคนเก่งแต่ไม่คิดว่าจะขนาดนี้ เธอไปดีลได้ยังไงกับบริษัทชื่อดังขนาดนี้ เซ็งคูอิงค์เป็นเจ้าของเทคโนโลยีล้ำสมัยหลายอย่าง มูลค่าบริษัทพุ่งทะยานราวกับจรวด เพราะเมื่อหกเดือนที่แล้วประกาศความสำเร็จว่า สามารถทำให้การผลิตไฟฟ้าด้วยเธอร์โมนิวเคลียร์มีความคุ้มค่าเชิงพาณิชย์ และกำลังหาแหล่งตั้งโรงไฟฟ้าเธอร์โมนิวเคลียร์ที่แรกในโลก

เพื่อนสนิทของมินตามากันเกือบครบแล้ว ทุกคนแต่งตัวกันตามสไตล์ที่หลากหลายของใครของมัน แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันทุกคนคือ ออนเฮียร์

---

¹ *โรงไฟฟ้าเธอร์โมนิวเคลียร์ เป็นโรงไฟฟ้าที่ใช้ปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่นเป็นกลไกกำเนิดพลังงาน โดยอะตอมของไฮโดรเจนภายใต้อุณหภูมิสูงมาก จะหลอมรวมกันเป็นฮีเลียมและมวลบางส่วนจะหายไป มวลเหล่านั้นจะแปรเปลี่ยนเป็นพลังงานตามสมการ $E = mc^2$ ปฏิกิริยานี้เป็นชนิดเดียวกับที่เกิดในดวงอาทิตย์

หรืออุปกรณ์สื่อสารที่จะหนีบไว้หลังใบหูตลอดเวลาเพื่อใช้สื่อสารกับเอไอเอเจนต์ส่วนตัว จนมีท่าทางอย่างหนึ่งเป็นที่รู้กันในหมู่คนมีเงินคือ ถ้าใครเหลือบตามองพื้นแล้วพูดนั้นแปลว่าเขากำลังสั่งการเอไอเอเจนต์ของตัวเองอยู่ อย่าไปรบกวน

ไม่นานฟุตบอลก็เริ่มขึ้น ลำโพงรอบทิศในห้องเปิดรับเสียงจากภายนอกเข้ามาภายในเพื่อให้ได้บรรยากาศสดที่สุด ผู้เล่นทั้ง 22 คนต่างแข่งกันอย่างคึกคัก การใช้กรรมการและผู้กำกับเส้นยกเลิกไปตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อนแล้ว แต่ใช้ DAR - Drone - Assistant Referee เข้ามาแทนโดยใช้โดรนความเร็วสูง 20 ตัวครอบคลุมพื้นที่ทั่วสนาม ตรวจสอบการทำผิดกติกาทุกอย่างรวมถึงการล้ำหน้า การตัดสินทุกวันนี้จึงมีมาตรฐานสูง ความผิดพลาดแทบจะเป็นศูนย์ ที่สำคัญคือไม่มีตัวผู้ตัดสินเป็นเป้าให้นักฟุตบอลวิ่งเข้าไปชี้หน้าด่า หรือทำร้ายได้อย่างในอดีต

โชว์ที่ถนัดทั้งเท้าซ้ายและขวาเท่ากัน วันนี้ถูกจับให้ไปเล่นเป็นปีกขวา ความคล่องตัวของเธอทำให้แบ็กซ้ายของทีมไกลเด้นบอยต้องปั่นป่วนอย่างหนัก หลายลูกถูกเธอเลี้ยงหลบไปได้แบบเสียหน้า แบ็กซ้ายร่างตันจึงเพิ่มความหนักในการเข้าสกัดมากขึ้นทุกที

จังหวะหนึ่งโชว์ที่ทำาจะเลี้ยงหลบไปทางขวาเข้าหามุมธง แต่แล้วเธอก็ตัดเข้าในจนแบ็กซ้ายกลับตัวไม่ทันเสียหลักล้มไปกองกับพื้น นักฟุตบอลร่างตันรู้สึกรับไม่ได้ เพราะในสายตาของเขาโชว์ก็ยังเป็น ‘ผู้หญิงคนหนึ่ง’ การโดนผู้หญิงเลี้ยงบอลหลบต่อหน้าคนดูเป็นแสน..โทษนี้ต้องประหาร

แบ็กซ้ายผู้เคียดแค้นวิ่งตามหลังโชว์ที่เลี้ยงจี้เข้าหาประตูและ

กำลังจะง้างเท้ายิง เขาสไลด์สองขาเข้าจากทางด้านหลัง เสียงคนดูกรี๊ดร้อง เพราะนี่ไม่ถึงว่า จนวันนี้ยังมีการเล่นรุนแรงลึนคิดแบบนี้ได้อีก และอย่างเขาที่สุดโซวีก็ก็ต้องขอเท้าหักแน่นอน

แต่แล้วโซวีก็ทำสิ่งที่ไม่มีใครนึกถึง เธอยอมทิ้งโอกาสยิงประตู แล้วสปริงข้อเท้าโดดขึ้นเพื่อหลบอันตรายจากด้านหลัง และก็บังเอิญ แสนบังเอิญที่เมื่อเธอร่วงลงมา สติ๊ดซาวก็เหยียบเข้าไปที่แก้มของแบ็กซ้าย ผู้โกรธแค้นเต็มแรง

เสียงร้องเหมือนสัตว์ถูกเขียดดั่งขึ้น จากชายร่างตันที่นอนกุมแก้มซ้าย อยู่บนพื้น เลือดไหลโกรกออกมาจากร่องนิ้ว คำสวดด่าดังออกมา จนลั่นสนาม โซวีทำหน้าที่เหมือนไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นแล้วรีบเดินหนีไป ปล่อยให้เป็นที่ของหน่วยพยาบาลสนาม

“ภาษาอินโดนี่เขี่ยครับ นักเตะเป็นชาวอินโดฯ ชื่อมิกโก้” เสียงเบาๆ ดังที่ข้างหุมินตา เธอหัวเราะหึๆ “แต่ไม่ต้องแปลหรอกนะ ไม่อยากรู้”

นี่เป็นความแปลกใจครั้งที่เท่าไรแล้วจำไม่ได้ ที่ ‘ดีอาโก้’ ทำสิ่งที่ไม่ใช่แค่เหมือนมนุษย์ แต่เป็นมนุษย์ที่รู้จักเสียดด้วย เขาตอบคำถามหรือให้คำแนะนำต่างๆ ได้อย่างถูกที่ถูกเวลา หลายครั้งเพียงแค่เธอคิด ดีอาโก้ ก็เหมือนจะรู้และตอบให้ก่อนที่เธอจะถามเสียอีก

“ดีอาโก้ ช่วยบอกคุณฟร็องซีให้เปลี่ยนโซวีออกเลยดีกว่า แค่มแมตซ์ การกุศลมันไม่อยากจะให้นักเตะสำคัญของเราบาดเจ็บ”

เสียงในสนามประกาศให้นักเตะหมายเลข 5 ของทีมโกลด์นบอย ก็คือแบ็กซ้ายซีโมโหถูกใบแดงโดยตรง เจ้าหน้าที่ต้องไปเชิญตัวออก นักเตะยังแสดงอาการอีดีอี้อยู่ตลอดเวลา

มินตาป्लीกตัวออกห่างจากกลุ่มเพื่อน แล้วบอกเอไอเอเจนต์ของเธอด้วยเสียงเบา “ดีอาก็ช่วยหน่อย นักเตะอย่างนายมิกก็เหนื่อยชั่วร้ายแบบนี้มันต้องโดนลงโทษ ช่วยเข้าไป ‘ปรับ’ ประวัติมันให้หน่อย”

“จะให้ผม ‘ปรับ’ แบบหนักหรือเบาแค่ไหนครับ”

“เอาให้มันเป็นนักฟุตบอลขยะ แบบไม่มีทีมไหนอยากได้ตัวไปเล่นเลย”

“รับทราบครับคุณมินตา ภายในสิ้นฤดูกาลนี้จะไม่มีทีมไหนกล้ารับมิกก็ไปร่วมทีมแน่นอน”

มินต้ายิ้มอย่างพอใจแล้วกลับมานั่งร่วมกลุ่มกับเพื่อน การแข่งฟุตบอลดำเนินไปอีกไม่นาน ทีมเอ็มทีซีก็ขึ้นนำห่าง 3 - 0 อย่างไม่ยาก เพราะตัวเล่นที่มากกว่า

เสียงโทรทัศน์เรียกเข้าดังกั้นขึ้นมาในหู นั่นแปลว่าคนโทรหาต้องอยู่ในลิสต์ที่เธอตั้งไว้ว่าไม่ต้องผ่านการสกรีนของดีอาก็ เธอยกสมาร์ตวอตช์ขึ้นดูก็ปรากฏชื่อไซน่า คนสนิทของเธอ

“มิน มิสเตอร์มุลเลอร์ขอขึ้นไปพบตอนนี้ ไม่รู้เขารู้ได้ยังไงว่าเธออยู่ที่นี้” เสียงกังวلدังกั้นมาทันทีที่เธอกดรับ

มินตาถอนใจเบาๆ “ก็ ให้เขาขึ้นมาแล้วกัน เธอขึ้นมาด้วยนะไซน่า ไปเจอที่ห้องห้า”

เธอวางสายแล้วขอตัวเพื่อนๆ ลงลิฟต์สองชั้นไปที่ห้องประชุมย่อย ห้องห้าเป็นห้องส่วนตัวที่นอกจากเธอแล้วก็ไม่เปิดให้ใครใช้เลย ระหว่างอยู่ในลิฟต์ดีอาก็เล่าประวัติคร่าวๆ ของผู้ที่จะมาพบเธอ..มิสเตอร์มุลเลอร์

เป็นซีไอโอหรือหัวหน้าเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการบริษัทบริหารจัดการ
ทรัพยากรขนาดใหญ่ของเยอรมัน

ทั้งสามไปเจอกันพอดีที่หน้าห้องห้า “กูเทน อาเมนด์” ชายชาวยุโรป
ผมสีน้ำตาลเข้ม วัยประมาณต้นห้าสิบเดินมากับสาวเชื้อสายจีน
วัยประมาณสามสิบห้า เขาทักทายขึ้นก่อนด้วยภาษาของตนเอง

“กูเทน อาเมนด์” มินตาตอบกลับไปเป็นภาษาเดียวกัน แม้ภาษา
เยอรมันจะไม่ใช่วัตถุที่เธอคุ้นเคย แต่ดีอากัช่วยได้อย่างเกือบจะเป็นเรียลไทม์
การสนทนาที่เหลือจึงเป็นการพูดภาษาของตนเองของทั้งสองฝ่าย

“เชญคะมิสเตอร์มุลเลอร์ จะดื่มอะไรดีคะ”

“ผมขอน้ำเย็นแล้วกันครับ อากาศเมืองไทยค่อนข้างจะร้อน”

“ร้อนและแล้งด้วยคะ ตรงข้ามกับทางยุโรปเลยที่หกเจ็ดปีมานี้
ถูกคลื่นความเย็นแผ่มาจนหิมะตกเกือบจะตลอดปี”

“ใช่ครับทางนั้นก็หนาวสุดขั้ว ทางนี้ก็ร้อนเกือบตลอดปี”

เสียงสัญญาณบอดูดังขึ้นในสนาม ไชน่าเดินไปแหวกม่านก็เห็น
หลังคาขนาดใหญ่ของสนามกำลังเคลื่อนจากสองฝั่งเข้าหากัน นั่นจะ
ทำให้สนามฟุตบอลแห่งนี้กลายเป็นสนามปิดชั่วคราว ระบบปรับอากาศ
เริ่มต้นทำงานอย่างรวดเร็ว

มุลเลอร์มีสีหน้าตื่นเต้นเล็กน้อย ไชน่ารีบบอก “เรามีระบบตรวจจับ
การเกิดพายุสุริยะคะ ถ้าเราเห็นการเปลี่ยนแปลงว่าบนผิวดวงอาทิตย์
อาจเกิดพายุสุริยะขึ้น เราก็จะป้องกันไว้ก่อน แม้โอกาสส่งผลกระทบต่อมาถึง
พื้นที่นี้จะไม่ถึงห้าเปอร์เซ็นต์ก็ตาม”

“โอ้ว” มุลเลอร์ทำหน้าตกใจ “พวกคุณรอบคอบกันมาก แล้วตอนนี้

มันเกิดบอยถึงขนาดที่คุณต้องทำหลังคาป้องกันพายุสุริยะกันเลย
เหรอกครับ”

“เรื่องนี้ก็อธิบายยากเหมือนกันค่ะ แต่จังหวัดฉะเชิงเทราของเรานี้
เป็นพื้นที่ ที่มีผลกระทบค่อนข้างหนัก ก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไร หรือพระเจ้า
ไม่ค่อยชอบหน้าคนแถวนี้ก็ไม่รู้”

เธอเรียกเสียงหัวเราะจากชายชาวยุโรปได้ไม่น้อย เขากะแอม
แล้วพูดต่อ “ผมชอบที่คุณจินตนาพูดเมื่อที่ว่าทั้งร้อนและแล้ง ไข้เลยครับ
ยุโรปหนาวจัด ทางนี้ร้อนมากแต่ผลออกมาเหมือนกันคือความ
ขาดแคลนน้ำ หรือที่บ้านคุณเรียกว่าแล้ง และผมก็ได้ข่าวว่าประเทศไทย
โซคดีมหาศาล”

จินตนาไม่แปลกใจกับหัวข้อที่มุลเลอร์ยกขึ้นมา เธอพอจะเดาได้
ตั้งแต่ทราบชื่อบริษัทของเขาแล้ว

“ใช่ค่ะ น้ำจืดนับหมื่นล้านแกลลอนซ่อนอยู่ใต้ชั้นหินของจังหวัดนี้
รวมไปถึงปราจีนบุรี สระแก้ว และจันทบุรี อาจจะมีไปถึงนครราชสีมา
บางส่วน เราทำแผนที่ดาวเทียมกันแล้วก็พูดได้ว่า จริงๆ มันเกือบจะอยู่
ใต้ป่าที่เราเรียกว่าเขาใหญ่ นั่นเอง ซึ่งถ้าบริหารจัดการดีๆ จะหล่อเลี้ยง
คนเป็นล้านได้นับสิบปี และมันรอให้ผู้ชนะสัมปทานได้เข้ามาถือสิทธิ
บริหารจัดการร่วมกับบริษัทของตน”

“เรามีเทคโนโลยีการฉีดโฟมคาร์บอนไดออกไซด์เข้าไปแทนที่น้ำ
ที่เราสูบออกมาใช้ เพื่อป้องกันการทรุดตัวของแผ่นดิน” มุลเลอร์เข้าสู่
การขายของโดยตรง

จินตนาทำตาโพลง มุลเลอร์ไม่แน่ใจว่าเธอตื่นเต้นจริงจัง หรือแผลง

ความเยาะเย้ย “ไอ้ว่ จริงหรือคะ ดิฉันนับถือเทคโนโลยีของเยอรมัน มาแต่ไหนแต่ไร แต่ดิฉันได้ยินมาว่าสหรัฐอเมริกาใช้เทคโนโลยีคล้ายกัน เกาหลีใต้อาจจะเหนือกว่าด้วยซ้ำที่ตัวโฟมจะทำหน้าที่ช่วยกรองน้ำก่อน สูบขึ้นมาเสียอีก”

ความยิ้มหยันยังล้อยู่ในแววตาของนักธุรกิจสาว มุลเลอร์ยิ้มปาก “ผมเชื่อว่าเทคโนโลยีเราเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมที่สุด”

มินตาเอื้อมมือไปจับหลังมือมุลเลอร์เหมือนพี่สาวกำลังปลอบ นิ่งชาย ทั้งที่เธออ่อนกว่าเป็นสิบปี “ของคนอื่นเขาก็เช่นกันคะคุณมุลเลอร์”

ชายผมสีน้ำตาลเงิบไปชั่วครู่ก็ตัดสินใจพูดต่อ “แต่ผมคิดว่าทางผมสามารถเสนออะไรบางอย่างให้คุณได้มากกว่าสิ่งที่อยู่ในสัญญา”

หญิงสาวหัวเราะออกมาอย่างไม่เกรงใจ “นั่นไงเผยออกมาแล้ว เยอรมันจริงหรือเนี่ย” เธอพูดเบาๆ แล้วจ้องตาคู่สนทนา “คุณมุลเลอร์คะ ถ้าต้องการจะได้สัมปทานแหล่งน้ำใต้ดินขนาดยักษ์นี้ ก็กรุณาเข้า ประมูลอย่างเป็นทางการดีกว่าคะ จะแพ้ชนะก็ขอให้ไปตามเงื่อนไข ทางธุรกิจอย่างชาวสะอาด การมาติดต่อและเสนอผลประโยชน์ส่วนตัว แบบนี้มันไม่ดีเลย แต่เชื่อเถอะคะว่าดิฉันจะไม่เหมาว่าคนเยอรมันจะเป็น อย่างคุณไปซะทุกคน”

คนเราเวลาอับอายไม่ว่าชาติไหนก็จะแสดงสีหน้าเหมือนกันหมด ไม่เว้นแม้แต่ซีโอโอบริษัทใหญ่คนนี้ มินตาลุกขึ้นยื่นมือให้จับเป็นการปิด การสนทนา ไชนาลุกขึ้นเดินนำเพื่อส่งแขกโดยมีมินตาเดินออกไปด้วย แต่เมื่อลิฟต์เปิดออกเธอดึงแขนไชนาไว้ก่อน ปล่อยให้มิสเตอร์มุลเลอร์ ลงลิฟต์ไปเพียงลำพัง

การแสดงออกชัดมากว่าเธอให้เกียรตินายมุลเลอร์มากน้อยแค่ไหน..

“ขอโทษจริงๆ นะมินตา นายคนนี้นี้เล่นจุกจิกแบบฉันไม่มีทางเลือก”
สาวลูกครึ่งจีนพูดเสียงอ่อย เธอกลัวเพื่อนกึ่งเจ้านายจะโกรธเอา

“ฉันเข้าใจ แต่ตอนนี้ก็เหลืออีกไม่กี่วันก่อนถึงวันประชุม คนแบบนี้
อาจจะเข้าหาบ่อยหน่อย ก็ต้องรบกวนเธอช่วยสกรีนให้ฉันด้วย”

ไชน่ารับปาก มินตาพูดต่อ “อ้อ ตอนนี้ประเมินคะแนนบริษัทของ
อเมริกาเทียบกับเกาหลีได้ ล่าสุดเป็นยังไงบ้าง”

หญิงสาวหยิบแท็บเล็ตขึ้นมาจ่อออก “สองบริษัทที่เข้าตา
ที่สุด เพนเสตทคอร์ปของสหรัฐเทียบกับคอร์เอิร์ทของเกาหลีได้ เอ้อ
ค่อนข้างสูสีกันมาก เพนเสตทได้เปรียบนิดนึงเรื่องราคาในช่วงเริ่มต้น แต่
คอร์เอิร์ทมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยกว่า แม้อาจจะสูงกว่าบ้าง”

มินตานิ่กขำในใจ ถ้าเป็นเมื่อสิบกว่าปีก่อน เทคโนโลยีของ
เกาหลีได้มักจะมีข้อบกพร่องในเรื่องผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม แต่ถึง
ตอนนี้กลับกัน กลายเป็นว่าเกาหลีได้เป็นชาติที่มีจุดขายเรื่องการดูแล
สิ่งแวดล้อมดีที่สุดในตรงข้ามกับอเมริกาตั้งแต่หลังสมัยประธานาธิบดีทรัมป์
เป็นต้นมา อเมริกาให้ความสำคัญกับเรื่องสิ่งแวดล้อมและโลกร้อน
น้อยลง จนตอนนี้จะกลับตัวหันมาใส่ใจ เทคโนโลยีด้านนี้ก็เหมือนจะ
ตามหลังชาติอื่นไปหลายช่วงตัวแล้ว

“ฟุตบอลจบแล้วนะครีบ คุณมินตาจะลงไปหานักฟุตบอล
หรือเปล่า” เสียงดีอากี้ดังขึ้น

“ไปสิ บอกคุณฟร็องซ์กับนักฟุตบอลให้รอดด้วยฉันจะลงไป
เดี๋ยวนี้แหละ แล้วบอกเพื่อนๆ ฉันด้วยว่าใครอยากไปเจอโชว์ก็ให้ตามลงไป

ที่ห้องพักนักกีฬาได้เลย”

“ขอบคุณมินตา โชคดีนะครับที่วันนี้โชวีไม่บาดเจ็บ ฝากบอก
โชวีด้วยว่าดีอาก๊ากก็เป็นห่วง”

“จ๋า” เธอเกาะหลังหูสามครั้งก่อนกดเรียกลิฟต์

บทที่ 3

ฟร็องซ์เป็นอดีตนักฟุตบอลชาวฝรั่งเศส เคยเล่นกับทีมในลีกเจียงอยู่หลายปี หลังจากแขวนสตั๊ดก็เบนเข็มมาทางโค้ชและประสบความสำเร็จพอสมควร วนเวียนคุมทีมอยู่หลายทีมในยุโรปสุดท้ายก็ถูกทีมจากเอเชียดึงตัวมาเป็นโค้ช และปัจจุบันมินตาดึงตัวมาทำหน้าที่เฮดโค้ชให้กับเอ็มทีซีดี

“สวัสดิ์ฟร็องซ์” มินตาทักทายทันทีที่ก้าวเข้าห้องแต่งตัวนักกีฬาเฮดโค้ชผู้อ่อนวัยกว่ายกมือไหว้เหมือนคนไทย นักกีฬาอีกห้าหกคนที่เหลืออยู่รวมทั้งโค้ชก็ยกมือไหว้ต้อนรับสาวสวยผู้เป็นเจ้าของทีม

“เป็นไงมั่งพวกเรา” หญิงสาวชวนนักกีฬาคุยแต่เดินเข้าไปใกล้โค้ช “อ้าว แล้วยอเล็กซ์ล่ะ”

“อเล็กซ์ไม่ได้มาแล้วครับ เธอบอกว่าไม่อยากฝืนตัวเองจนบาดเจ็บ ช่วงนี้เลยขอพักปรับฮอร์โมนแล้วจะกลับไปเล่นในลีกเอลโตรเหมือนเดิม” เฮดโค้ชชี้แจง

มินตารับทราบ..มันเป็นสิ่งที่ไม่เกินคาดตั้งแต่เห็นอเล็กซ์ในวันแรกแล้ว เกือบสิบปีมานี้กระแส ‘เพศทางเลือก’ มาแรงมากและเข้าไปอยู่ใน

ทุกวงการ ไม่เว้นแม้แต่กีฬาหลายชนิดก็มีการเพิ่มลีกขึ้นมาที่แยกออก จากปกติที่เป็นชายหญิง โดยลีกใหม่จะแบ่งโดยใช้ฮอริโมนในร่างกาย เป็นตัวกำหนด เอสโตรสำหรับผู้ที่ไม่มีฮอริโมนเพศหญิงคือเอสโตรเจน ได้ตามเกณฑ์ และเทสโทซึ่งก็มาจากชื่อฮอริโมนเทสโทสเตอโรน ซึ่งเป็น ฮอริโมนเพศชาย

ลีกประเภทนี้เฟื่องฟูขึ้นอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะกีฬาฟุตบอลที่มี คนติดตามลีกแบบนี้เพิ่มขึ้นทุกปี ผู้ชายโดยกำเนิดบางคนเมื่อแปลงเพศ และปรับฮอริโมนแล้วก็สามารถลงไปเล่นในลีกเอสโตรได้ และมักจะไป ได้ดีซะด้วยเนื่องจากได้เปรียบจากสรีระโดยกำเนิดที่เป็นแบบผู้ชาย แต่ ในทางกลับกัน ผู้หญิงหลายคนแม้จะปรับฮอริโมนกับสรีระบางอย่างแล้ว ก็ยังมีน้อยที่จะประสบความสำเร็จเมื่อเข้ามาเล่นในลีกเทสโทที่มีการปะทะหนักกว่า หลายคนต้องยอมแพ้ปรับตัวลงไปเล่นกับเอสโตร ที่เบากว่า อย่างเช่นอเล็กซ์

โทวีวี่ 20 เป็นหญิงสาวตัวสูงรูปร่างดี หน้าตาดีแบบเป็นได้ทั้งสวย และหล่อในเวลาเดียวกัน ผมงของเธอถักเป็นเปียขมวดติดหนังหัว แม้เธอ จะมาเล่นในลีกที่วัดฮอริโมนเพศชายเป็นหลัก แต่ก็ยังไม่ยอมทำอะไร กับสรีระของตัวเอง หน้าอกขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ยังหนุนเด่นอยู่ในสปอร์ตบรา ตัวเดียวที่เธอสวมอยู่ ท่อนล่างเป็นกางเกงขาสั้นรัดรูป

“วันหนึ่งใคร่อยากมีลูก ต้องมีนมไว้เลี้ยงลูก” เธอเคยบอกเหตุผลตรงๆ เมื่อมีคนถามว่าทำไมไม่ตัดหน้าอก เพราะเห็นว่าเอาจริงที่จะเล่น ฟุตบอลโดยไม่เกี่ยงเพศ

“เหลือแต่ไอบ้านี้แหละ ไล่เท่าไรก็ไม่ยอมไปซะที” เพื่อนนักกีฬา

ร่วมห้องพูดหยอกล้อไซวีแล้วก็เดินมาชนหมัดกับเธออย่างสนิทสนม

“ถ้ากูไม่อยู่แล้วใครจะลากเลื้อยให้วะ แต่อย่างมึงนะเหอยายกูกู
ยังวิ่งเร็วกว่าอีก” ไซวีตอบกลับ

“แหมวิ่งชนะกูครั้งเดียวทำมาคุย คราวนั้นกูเจ็บแฮมสตริงไว้อยเลย
แพ้มึง” เพื่อนนักกีฬาคนนั้นยังไม่ยอมแพ้ เสี่ยงกระตุ้นให้สองคนวิ่งแข่งกัน
อีกรอบจึงตั้งขึ้นทั้งห้อง

แต่ถึงจะหยอกล้อกันหนักแค่ไหน นักกีฬาคนอื่นก็ยอมรับในฝีมือ
และหัวใจของไซวีที่เมื่อลงสนามเมื่อไหร่ ทักชะและความคล่องตัว
ของเธอจะฉายแสงทันที แม้ฝ่ายตรงข้ามจะพยายามเข้าหนักยังไง
แต่เหมือนเธอจะมีเรดาร์รอบตัวทำให้หลบหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บหนักไปได้
ทุกครั้ง ความพลื้วที่เหนือกว่าคนอื่นสามารถชดเชยแรงปะทะที่เป็น
จุดด้อยของเธอได้อย่างดี

และที่สำคัญทุกคนรู้ว่าทั้งความสามารถและบุคลิก
ของหญิงสาวคนนี้ คือจุดขายจุดใหญ่ของทีมที่หากขาดเธอไปเมื่อไหร่
ความน่าสนใจของเอ็มทีซีดีจะลดลงไปหลายสิบเปอร์เซ็นต์ทีเดียว

“หิวข้าวมั๊ยพวกเรา” มินตาถามรวมๆ แต่ทุกคนรู้ว่าคนที่เจ้าของทีม
เจาะจงชวนไปกินข้าวด้วยจริงๆ ก็คือไซวี แต่ละคนเอ่ยปากขอบคุณ
และปฏิเสธด้วยเหตุผลต่างๆ กัน มินตาคุยกับฟร็องซ์เกี่ยวกับแผนทำทีม
ฤดูกาลหน้าทีสมาชิกในทีมโกลด์จะเพิ่มจาก 12 เป็น 16 ทีม นักเตะ
ที่หมายตาจะซื้อเพิ่มเข้ามา และเรื่องอื่นอีกหลายอย่าง

อีกสิบนาทีผ่านไปคนที่เดินออกมากับมินตาก็มีแค่ไซวีคนเดียว..

“วันนี้อยากไปกินที่ไหนไซวี” มินตาถามระหว่างเดินไปที่รถ

“ที่ไหนก็ได้ค่ะแล้วแต่คุณมินเลย”

“พี่บอกแล้วว่าให้เรียกพี่มิน ถือซะว่าพี่เป็นพี่สาวคนโตก็แล้วกัน”

“คะพี่มิน” สาวนักฟุตบอลรับคำอย่างไม่ค่อยเต็มใจ แม้เธอจะรับรู้ได้ว่าเจ้าของทีมเมตตาเธอเป็นพิเศษแค่ไหน แต่ก็เหมือนมีกำแพงที่มองไม่เห็นทำให้เธอไม่กล้าเปิดใจรับมินตาเป็นพี่สาวได้เต็มที่ โดยที่ไม่รู้ว่าทำไมความรู้สึกแบบนั้นยังคงค้างอยู่

“โซวี พร็อนท์เขาชื่นชมน้องนะว่ามีเซนส์อะไรพิเศษบางอย่าง ทำให้รักษาตัวรอดมาได้ตลอด ใครเข้าหนักยังงี้ก็ทำอะไรไม่ได้เลยอยากรู้ว่าน้องมีเคล็ดลับอะไรที่ทำได้ยังงั้น บางทีพี่ดูก็ยิ่งแปลกใจเลยว่าน้องเห็นได้ไงว่าไอ้คนนั้นมันกำลังเข้ามาจากด้านหลัง ไม่เห็นเราหันไปดูเลย”

โซวีหัวเราะกลบเกลื่อน “คือ โซวีก็ไม่รู้เหมือนกันคะ แต่มันรู้สึกไปเองว่ากำลังมีใครเข้ามาทางไหน” เธอไม่กล้าบอกความจริงทั้งหมดว่าเหมือนเธอ ‘เห็น’ ความเป็นไปรอบตัวโดยไม่ต้องใช้ตามอง ยิ่งไปกว่านั้นคือเธอสามารถเห็นล่วงหน้าก่อนที่สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเสียอีก แต่สิ่งหนึ่งที่เธอบอกไปตามความจริงคือ เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าความรู้สึกแบบนี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร รู้แต่ว่ามันทำให้เธอเป็นนักฟุตบอลที่ดูพิเศษกว่าคนอื่นมาก

“มันอาจจะเป็นสัญชาตญาณพิเศษก็ได้ล่ะ” มินตาพูดแบบไม่รู้จะสรุปอะไรดีกว่านี้ ทั้งสองเดินมาถึงรถของมินตา เป็น SUV ไฟฟ้า ขับเคลื่อนสี่ล้อยี่ห้อหรูของจิ้นรุ่นล่าสุด

“นั่งรถพี่ไปด้วยกัน ของโซวีจอดไว้ที่นี้ก่อนก็ได้เดี๋ยวกลับมาส่ง”

สาวนักฟุตบอลมีท่าทีลังเล “เอ่อ ไชวี่ขออะไรที่มีมินอย่างนะคะ”
มินตาเล็กคือเป็นคำถาม “คือไชวี่ขอพาน้องคนนึงไปกินข้าวด้วย
ได้มั๊ยคะ”

สาวสวยหัวเราะเบาๆ “อืม เอาสิคะ น้องเขาอยู่ทีไหนล่ะชวนไป
ด้วยกัน”

“หนูเปิดแอร์ให้เขารออยู่ในรถคะ เดี่ยวหนูไปตามมา” ไชวี่วิ่งเหยาะ
ไปลานจอดรถอีกด้านไม่นานเธอก็เดินมาพร้อมจูงแขนเด็กผู้หญิง
หน้าตาน่ารักสวมแว่นตาและที่คาดหัวอายุราว 8 ขวบมาคนหนึ่ง

“น้องชื่อเม่าคะ เม่าสวัสดิ์คุณมินตาด้วย เนี่ยเจ้าของเอ็มทีซีดี
ตัวจริงเลยนะ” ไชวี่แนะนำ เด็กหญิงไหว้มินตาอย่างนอบน้อม

หญิงสาวรีบไหว้ “อ้าวนี่ให้น้องเขารออยู่ในรถตั้งนาน ทำไมไม่ชวน
เขาเข้าไปดูเราแข่งบอลด้วยละ”

“อ้อ น้องเม่าเขามองไม่เห็นคะ นั่งเปิดแอร์ชมอยู่ในรถสะดวกกว่า”..

ไม่ยังจำได้ดีว่าลูกฟุตบอลหน้าตาเป็นยังไงและฟุตบอลเขาเล่นกันยังไง
เพราะตั้งแต่จำความได้เมื่อก่อนได้นั่งตักคุณพ่อดูถ่ายทอดสดการแข่งขัน
ฟุตบอลอยู่บ่อยๆ และเมื่อโตจนวิ่งคล่องแล้ว คุณพ่อกับคุณแม่ก็ไม่รอช้า
ที่จะพาเด็กหญิงไปเรียนเตะฟุตบอล

ความรู้สึกที่ได้วิ่งไล่เจ้าลูกกลมๆ โดยมีอีกหลายคนคอยเข้ามาแย่ง
มันเป็นความประทับใจที่ยังเก็บมาฝันจนทุกวันนี้..

จนเมื่อสองปีที่แล้วเธอกลับเตะฟุตบอลได้ไม่ดีเหมือนเดิม มันแย่

ในช่วงเวลาแค่หนึ่งปี
เมื่อก็กลายเป็นเด็กตาบอดสนิท
แม้มองภายนอกลูกตาสองข้างจะยังใส
แต่การรกลอกตาไปมาอย่างไร้เป้าหมาย
ก็ฟ้องชัดว่า ดวงตาทั้งคู่ไม่ได้ทำหน้าที่
ของมันอีกต่อไปแล้ว

ลงเรื่อยๆ และไม่ใช่แค่นั้นแต่การทำอะไรอย่างอื่นก็แย่ตามลงไปด้วย จนคุณพ่อต้องพาไปหาหมอและสุดท้ายก็พบคำตอบที่ช็อกทุกคน..

แม่เป็นโรคแพ้ภูมิตัวเองบางอย่าง ภูมิคุ้มกันที่ทำหน้าที่ป้องกันสิ่งแปลกปลอมไม่ให้เข้าทำอันตรายร่างกาย กลับผิดเพี้ยนอย่างหนัก และกลับมาทำลายร่างกายเจ้าของเสียเอง ในกรณีของแม่คือทำลายระบบประสาทการมองเห็น เด็กหญิงอายุแค่หกขวบเริ่มมองเห็นอะไร เลื่อนรางวัลทุกที

และในช่วงเวลาแค่หนึ่งปี แม่ก็กลายเป็นเด็กตาบอดสนิท แม่มองภายนอกลูกตาสองข้างจะยังใส แต่การกลอกตาไปมาอย่างไรเป้าหมายก็พุ่งชัดว่า ดวงตาทั้งคู่ไม่ได้ทำหน้าที่ของมันอีกต่อไปแล้ว

พ่อกับแม่เสียใจจนแทบเป็นบ้า ซึ่งเมื่อแรกรู้ความจริงแม่เองก็ตกใจมากไม่เข้าใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง แต่ก็เป็นในเวลาสั้นๆ และเมื่อถึงวันที่โลกมืดสนิท แม่กลับไม่ค่อยเดือดร้อนเท่าไร เด็กหญิงไม่ทุกข์ร้อนจนถึงเมื่อต้องสูญเสียสัมผัสที่สำคัญไป เธออยู่ได้และตรงกันข้าม บางครั้งกลับรู้สึกได้ถึงความอิสระที่มากกว่าเก่า

การ ‘มองไม่เห็น’ สำหรับเธอจึงอาจจะเหมือนการปลดปล่อยจากทุกสิ่งที่เคยเร่งร้าวอยู่รอบข้าง..

โชคดีที่ทุกวันนี้เทคโนโลยีช่วยคนตาบอดพัฒนาไปไกลมาก ระบบเลเซอร์สะท้อนวัตถุถูกนำมาใช้ทำให้คนตาบอดสามารถรับรู้ถึงวัตถุรอบตัวได้อย่างละเอียด ในระดับที่ทำกิจกรรมต่างๆ ได้เกือบเท่าคนปกติ โดยแสงในความถี่ที่ตามองไม่เห็น จะถูกปล่อยออกไปจากแว่นที่สวม และมีตัวรับแสงสะท้อนแปลงมาเป็นสัมผัสผ่านสายคาดขนาดใหญ่

ที่สวมอยู่ที่หน้าผาก

แต่การที่คนตาบอดจะแปลงสัมผัสนั้นเป็นภาพได้ก็ต้องผ่านการฝึก และใช้เวลาระยะหนึ่ง ซึ่งเมื่อก็อภพพ่อแม่ส่งเข้าไปใน ‘ชาตสถาน’ ซึ่งเปิดสอนเรื่องนี้สำหรับคนตาบอดโดยเฉพาะ

การเรียนรู้จะเริ่มจากวัตถุขนาดใหญ่ เช่น ผืนห้อง กลองขนาดใหญ่ หลายรูปทรง ผู้เริ่มใช้จะได้รับรู้ว่าเมื่อเจอรูปทรงไหนสัมผัสจาก เข็มขัดจะเป็นอย่างไร และค่อยๆ เรียนรู้กับวัตถุที่มีขนาดเล็กและหลาย รูปร่างมากขึ้น โต๊ะ แก้วน้ำ ปากกา เล็กกลงไปจนถึงเข็มหมุดก็อาจ จะยังจับรูปร่างได้สำหรับคนที่สัมผัสละเอียดอ่อน

แต่การเรียนรู้การใช้อุปกรณ์ชุดนี้ เมื่าค่อนข้างใช้เวลามากกว่า คนอื่นอยู่บ้าง อาจเป็นเพราะไม่ได้เดือดร้อนเท่าไรกับความตาบอดของตนเอง จึงไม่ได้กระตือรือร้นที่จะทำความคุ้นเคยการใช้งานให้เร็วที่สุด แต่กลับมีเรื่องแปลกอยู่ครั้งหนึ่งที่แม่ต้องเรียนรู้การใช้ ‘ตาเลเซอร์’ นี้ เดินออกไปสำรวจรอบอาคาร แม่ก็สามารถเดินไปสำรวจรอบๆ ได้อย่าง ไม่มีอุปสรรคอะไร ก่อนที่จะกลับเข้ามาแล้วพบว่า อุปกรณ์นี้เบตเตอรี หมดไปตั้งแต่สิบนาทีที่แล้ว

ครูผู้สอนยังหาคำตอบไม่ได้ว่า เมื่อเครื่องไม่ทำงานแล้วเด็กหญิง คนนี้เดินกลับมาถูกได้อย่างไร แม่เองก็อธิบายไม่ได้เหมือนกัน

สุดท้ายแล้วแม่ก็สามารถใช้อุปกรณ์ช่วยมองเห็นได้ดีจนหลายครั้ง เหมือนเกินความสามารถของเครื่องไปอย่างน่าประหลาดใจ แต่แม่ก็ไม่ยอมตัดขาดจากชาตสถาน ยังคงรำร้องจะกลับมาใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่นี้ อยู่บ่อยๆ บางครั้งที่พอกับแม่ขัดใจ เธอจะมีอาการนิ่งเฉยตัวแข็งเกร็ง

ไม่กะพริบตาเหมือนหุ่นยนต์ถูกถอดแบตเตอรี่ อยู่เป็นชั่วโมงจนพ่อแม่
ต้องยอมแพ้ ขับรถจากกรุงเทพฯ พากลับมาที่ชาตสถานให้เธอได้ใช้ชีวิตอยู่
ตรงนั้นสักสามสี่วันหรือหนึ่งสัปดาห์

ส่วนเรื่องฟุตบอลยังเป็นภาพความทรงจำที่เด็กวัยแปดขวบไม่ลืม
แม้ดวงตาจะมีตไปกว่าหนึ่งปีแล้ว แม้อย่างตามข่าววงการฟุตบอล
อย่างสนใจมาตลอด โดยเฉพาะการถ่ายทอดสดของเอ็มทีวี่ดีซึ่งเป็น
ทีมแรกที่นึกถึงผู้พิการทางสายตา จึงมีเอไอช่วยแปลงสัญญาณภาพเป็น
สัมผัสที่คนตาบอดสามารถรับรู้การแข่งขันได้ แม้จะไม่ละเอียดเท่าตา
คนปกติ แต่เมื่อประกอบกับเสียงพากย์ก็สร้างความตื่นเต้นเร้าใจไปกับ
การแข่งขันได้เป็นอย่างดี

แล้วเมื่อก็ดูใจกับนักเตะที่ชื่อไซวี่ที่เป็นผู้หญิงเหมือนเธอ
แต่กลับมาเล่นในลีกเทสโทที่ผู้เล่นส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย และทำได้ดีเสียด้วย
เด็กหญิงหาทางติดต่อไซวี่จนได้คุยกันทางออนไลน์ ทั้งสองต่อกันติด
เหมือนเป็นพี่สาวน้องสาวในเวลาอันรวดเร็ว และจนวันนี้แม่แอบหนี
ออกมาจากชาตสถานเพื่อมาเจอไซวี่ถึงเอ็มทีสเตเดียม

มินตาลองยกนิ้วโป้งแล้วเขย่ามือเล็กน้อย เมื่อก็ก้มแล้วยกนิ้วโป้ง
เขย่ามือตอบมาเช่นเดียวกัน มินตาถึงกับหัวเราะชอบใจ

“ฮึฮึฮึ เก่งมากเลยจ๊ะ แม่ฝึกนานมัยเนี่ยกว่าจะใช้เครื่องมือคล่อง”
เธอถามอย่างสนใจ

“ก็นานอยู่เหมือนกันคะ” เด็กหญิงตอบตามมารยาท ไม่อยากบอก
ความจริงว่าเธอพึ่งพาเจ้าเครื่องนี้อยู่บ้างแต่ไม่ถึงกับตลอดเวลา

“แล้วเป็นไงมั่งพื่ออยากรู้เหมือนกัน ที่เราทำระบบถ่ายทอดให้คนตาบอดได้ชมฟุตบอลด้วยนะ มันเวิร์คมั้ยสำหรับน้องเม่า”

“อ้อ ดีมากเลยคะ ถึงแม่จะไม่ได้ถึงกับเห็นหน้านักฟุตบอลชัด แต่เราก็รู้ได้ว่านักฟุตบอลอยู่ตรงไหนบ้าง ลูกบอลอยู่ตรงไหน พอมีเสียงพากย์ด้วยเราก็ยิ่งเข้าใจได้ดี เม่าชอบมากเลยคะ” คราวนี้เด็กหญิงบอกไปตามความรู้สึกจริง

“ไป ไปกินข้าวกัน ให้เลือกญี่ปุ่น จีน หรือไทย” มินตาเอ๋อมมือไปจูงแขนเด็กหญิง โดยลืมนึกไปว่าเม่าดูแลตัวเองได้

“เม่ายังงี้ก็ได้ แล้วให้เม่านั่งเบาะหน้าหรือหลังดีคะ” เธอดึงแขนกลับอย่างสุภาพ

“เบาะหน้าเลย นั่งคู่กับหนุ่มๆ มาเยอะแล้ว ขอนั่งกับสาวน้อยซักวันนะ” มินตาหยอกล้อ

ทั้งสามไปรับประทานอาหารมื้อค่ำที่ร้านอาหารญี่ปุ่นชื่อดัง ถึงแม้จะมากันไม่กี่คนเธอก็ขอเปิดห้องสำหรับ 6 - 8 คนเพื่อความเป็นส่วนตัว มินตาสนใจการทำงานและสัมผัสของชุดที่เม่าใช้อยู่มาก

“คุณมินตาคะ เทคโนโลยีที่เอามาใช้ให้คนตาบอดอย่างหนูดูฟุตบอลได้เนี่ย มันสุดยอดมากเลย คุณมินตาคิดค้นเองหรือเปล่าคะ”

สาวสวยหัวเราะ แก้มแดงเรื่อด้วยไวน์แก้วที่สาม “ไม่ใช่หรอกคะที่ไม่ได้เก่งไฮเทคขนาดนั้น แต่ที่ยุ่งงะเลยไปคุยกับบริษัทใหญ่ของจีนจนได้เป็นพันธมิตรกับเขา”

“เฮ็งดูอิงค์” เม่าพูดเบาๆ

“อู๋ย น้องเม่ารู้ได้ยังไงว่าเป็นบริษัทนี้”

“เม้าเดาเอาคะ คิดว่าถ้าจะมีเรื่องล่ำๆ แบบนี้ก็อาจจะมาจาก บริษัทนี้แหละ แล้วเห็นว่าคุณมินตาใช้รถไฟฟ้าของเซ็งดูด้วย ก็เลยลอง เดาเล่นๆ ว่าน่าจะไม่น่าจะพินเซ็งดูอิงค์”

ยิ้มบนใบหน้าหญิงสาวคลายลงด้วยความแปลกใจ “แล้วใน ฐานะผู้ใช้ น้องเม้ามีอะไรอยากให้ปรับปรุงมั้ยล่ะคะ”

เด็กหญิงหยุดคิด เอื้อมมือไปหยิบเครื่องดื่มอย่างแม่นยำ “คงยัง ไม่มีหรอกคะ เม้าคิดว่าตอนนี้บริษัทของจีนคงมีข้อมูลจากการใช้ของ คนตาบอดเยอะอยู่แล้ว ไม่นานเขาคงมีเวอร์ชันใหม่ที่ดีกว่านี้ออกมา”

มินตามองเด็กหญิงผู้พิการทางสายตาท่าอย่างพิลึก สิ่งที่เธอพูดออกมา รวากับไม่ใช่ออกมาจากปากเด็กแปดขวบ และมันตรงทุกอย่าง เซ็งดูอิงค์ กำลังทำอย่างนั้นจริงๆ ในอีกสามเดือนเมื่อฟุตบอลเปิดฤดูกาลใหม่ เวอร์ชันใหม่สำหรับผู้พิการทางสายตาก็จะออกมาแน่นอน

เธออดไม่ได้ที่จะหันไปมองโซวี นักฟุตบอลสาวเล็กคิ้วรวบกับจะ ตอบว่า เชื้อหรือยังว่าเด็กตาบอดคนนี้ไม่ธรรมดาเลย..โซี ตอนนี้เธอซักจะ เห็นจริงตามันั้น แล้วมินตาก็นึกอะไรออกบางอย่าง

“เออ โซวีกับเม้าที่มีอะไรสนุกๆ อยากชวนสองคนไปดูด้วย” เธอ เคาะหลังหูสองครั้ง “ดีอ่าโก้ มินนัดกันดูโปรเจค IPU วันไหนนะ”

เธอนิ่งฟังเสียงในหูชั่วคราว “ขอบคุณนะดีอ่าโก้ จ้า จ้า เดียวบอกให้” แล้วหญิงสาวก็หันมาพูดกับโซวี

“ดีอ่าโก้ เอเจนต์ของพี่ฝากบอกว่าเขาเป็นแฟนคลับโซวีด้วยนะ” โซวีทำตาโพลง “ว้าว ขอขอบคุณมากคะ”

“แต่ที่พี่จะชวนคือ อีกสองอาทิตย์ข้างหน้าพี่จะไปชมโปรเจคใหม่

ของแข็งดูองค์ที่กรุงเทพฯ เขาบอกว่าเป็นเรื่องใหม่มากกว่าเอไอซะอีก คิดว่าแม่กับโซวีน่าจะสนใจ” สายตาเธอจับจ้องไปที่เด็กหญิง แล้วหันมามองนักฟุตบอลสาว

“ลึกยังไม่เรียกเก็บตัวนี่นะ ไปมั๊ยโซวี”

“หนูอยากไปค่ะ” เด็กหญิงตาบอดแย้งตอบก่อน โซวีก็สนใจที่จะไปด้วยเช่นกัน

เกือบสามทุ่มมินตากลับมาส่งโซวีและแม่ที่สเตเดียม ทั้งสองเดินกลับมาที่อีฟร็อก (E - Frog) รถไฟฟ้าสี่ล้อขนาดเล็กคล้ายมอเตอร์ไซด์ มีหน้าต่างเหมือนกบจนเป็นที่มาของชื่อเรียก หญิงสาวดูค่าอากาศที่สมาร์ทวอตช์ แล้วกดปุ่มเก็บประทุนไว้ด้านท้ายรถเพื่อเปิดรับอากาศโปร่งของค่ำคืนนี้ แม่ขึ้นซ้อนท้าย โซวีหยิบแว่นไนท์ขึ้นขึ้นสวม เพราะตอนนี้เป็นอุปกรณ์บังคับสวมตอนขับที่กลางคืนเหมือนหมวกกันน็อก

“ให้พี่ส่งตรงไหน”

“ตรงที่รับแม่นั้นแหละพี่ เดี่ยวแม่มาดริ้วเข้าไปเองได้”

“แน่ใจหรือ ตรงนั้นมันมีตมมากนะ” เธอลืมนึกไปว่าแม่ตาบอด

แม่หัวเราะ “ยังมีตมดีเลยพี่โซวี คนตาบอดจะได้เปรียบคนตาดีก็ในความมืดนี่แหละ”

“เออจริง แล้วคุณมินตานี้พี่ว่าแกใจดีมากเลยนะ” โซวีเปลี่ยนเรื่องคุย เด็กหญิงไม่ตอบอะไรได้แต่ส่งเสียงอึม โซวีรับรู้ความรู้สึกบางอย่างของเด็กหญิงที่ซ้อนท้าย “แม่ว่างมั๊ย”

“อึม ไม่น่าใจเหมือนกันค่ะ” เด็กหญิงตอบสั้นๆ ยิ่งทำให้โซวีเชื่อว่า มีอะไรในใจ และเท่าที่รู้จักกันมาสั้นๆ หญิงสาวซักจะมั่นใจแล้วว่า

สัมผัสพิเศษของเด็กหญิงตาบอด มักจะมีความแม่นยำ

อีพร็อกเล่นผ่านถนนที่ค่อนข้างโล่ง ด้านซ้ายเห็นเอ็มทีสเตเดียม ในระยะห่าง บ้ายสนามสีน้ำเงินมีแสงเรืองสีขาวยาวเป็นพื้นหลังดูเด่น ในความมืด “บางทีพี่ก็เบื่อนะมาเล่นในลีกเทสโทแบบนี้ ไม่รู้ไอ้พวกผู้ชาย แม่งหมั่นไส้อะไรพี่น้องนา คอยแต่จะอัดพี่ให้ละให้ได้ แต่ยังดีที่ คุณมินตาแกก็คอยให้กำลังใจตลอดเวลาเหมือนมีพี่สาวคนโตคอยดูแล”

“เค้าคงเสียหน้ามั้ง ที่พี่วิ่งเร็วกว่าเขา”

“ถูก ไอ้บาร์บาเรียน แม่งนำเอาไปตัดไข่ทิ้ง” โซวีดำเบาๆ เพราะเรื่องการ เล่นที่รุนแรงของพวกผู้ชายบางคน เกิดจากการมีฮอร์โมนเพศชาย สูงเกินไป ส่งผลถึงพฤติกรรมก้าวร้าว

“แต่เมื่อกี้รู้ว่าไอ้พวกนั้นมันไล่พี่ไม่ทันหรอก”

โซวีก็รับรู้แบบนั้น เพราะไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามจะเข้าเร็วเข้าหนักมาจาก ทิศทางไหน เธอก็รู้สึกเหมือนจะ ‘มองเห็น’ ล่วงหน้าไปชะก่อนทุกครั้ง

“ก็จริงนะ ทำไมพี่รู้สึกเหมือนตัวเองรู้หรือมองเห็นเวลาใครมัน พุ่งเข้ามาแบบอันตราย” โซวีพูดเบาๆ เหมือนบ่นกับตัวเอง “แล้วตอนนั้น ก็เหมือนทุกอย่างมันเป็นภาพสโลว์ ที่เลือกได้ว่าจะหลบไปทางไหน แบบไหน”

เธอหัวเราะคิกแล้วพูดต่อ “อย่างเมื่อตอนเย็นที่ไอ้บ้านั้นพุ่งเข้า เสียบพี่จากข้างหลัง บอกตรงๆ ว่าเหมือนพี่เห็นนะ เห็นได้ยังไงไม่รู้ แต่ว่าเห็น สองตีนมันพุ่งเข้านองเลยละ ถ้าไม่หลบมีหวังหัก พี่เลยโดดหลบ แต่แวบหนึ่งมันก็โกรธเหมือนกันนะมึงเล่นๆ แรงขนาดนี้ เลยทำเป็นเหมือน ‘ไม่ตั้งใจแต่เหยียบมันเข้าไปที่หน้า..แหกเลย เมื่อกี้พี่ใจร้ายไปไหมเนี่ย”

“ไม่รู้ลึฟี่” เด็กหญิงตอบสั้นๆ ชบหน้าไปกับแผ่นหลังของโซวีเหมือนเริ่มม่วง

“เฮ้ย อย่าหลับนะเดี๋ยวร่วงลงไป” โซวีลดความเร็วลงด้วยความ เป็นห่วงสาวน้อยด้านหลัง

บนท้องฟ้าทิศตะวันออก มีแถบสีเขียวสีม่วงคลึ่กระจายเหมือน มีใครเอาม่านสีไปแขวนไว้บนฟ้า มันคือแสงเหนือที่เกิดจากลมสุริยะ ที่เพิ่งแผ่มาเมื่อตอนเย็น แต่ก่อนปรากฏการณ์นี้จะเกิดขึ้นก็เฉพาะประเทศ ทางเหนือมากๆ แต่ไม่นานมานี้แสงเหนือเริ่มแผ่ลามลงมาจนเกือบถึง เส้นศูนย์สูตรด้วยภาวะอากาศที่เปลี่ยนแปลง

โซวีชะลอความเร็วลงอีก ยกแว่นไนท์วิชั่นขึ้นเพื่อมองม่านสีสวย พลั้วอยู่เบื้องบน สลับกับสายฟ้าแลบแปลบพาดลงที่โหนดสักแห่งไม่ไกลนัก เป็นปรากฏการณ์ที่เห็นบ่อยในพื้นที่ขั้วขั้วเหนือหลายปีมานี้ “จำได้มั๊ย เม้าเคยบอกพี่ว่า รู้สึกเหมือนกำลังรอใครซักคนและคงเจอไม่นานนี้ คุณมินตาไม่ใช่ใช่มั๊ย?” โซวีถามขึ้นมา

“หี” เด็กหญิงส่ายหน้า “จุดแป็บนึงได้มั๊ยฟี่”

โซวีจอดรถตามคำขอ เธอไม่พูดถึงแสงเหนือที่อยู่ตรงหน้า เกรงว่า อาจทำให้เม้าเสียใจที่ไม่มีโอกาสเห็น แต่เด็กหญิงกลับนั่งนิ่งหันหน้า ไปในทิศทางที่มีปรากฏการณ์บนฟ้า รวากับกำลังชมสิ่งนั้นอยู่

“แล้วแน่ใจนะว่าคนที่รอไม่ใช่พ่อกับแม่” โซวีถามแบบไม่รู้ จะชวนคุยอะไร

“ไม่ใช่หรอก พ่อแม่จะรอทำไม เดี่ยวออกจากที่นี่ก็เจอพ่อกับแม่ แล้ว” เด็กหญิงเงยไปชั่วขณะ การจราจรที่บางเบาทำให้มีรถผ่าน

ไม่ค่อยมาก โชคดีเปิดเพลงจากรถของเธอ เสียงเพลงบรรเลงต้อนรับลมเย็น
ที่พัดเข้ามาแทนความความร้อนตอนกลางวัน

“เมารู้สึกว่าอีกไม่นาน เม่าจะได้เจอคนนั้นแล้ว” อยู่ดีๆ เด็กหญิง
ก็พูดขึ้นมา

“เหวอ แล้วเขาเป็นใครหน้าตาเป็นยังไง หล่อมั้ยหรือสวย เด็ก
หรือโตแล้ว”

“ไม่รู้สิแต่เขาโตแล้ว ตัวโตมากด้วย”..

บทที่ 4

วัดบางสาแหรกน้อย แม้จะไม่ได้เป็นวัดชื่อดังของจังหวัดฉะเชิงเทรา แต่ก็มีรั้วมีเนื้อที่กว้างขวาง ด้านหน้าของวัดเป็นทิศตะวันออกมีกำแพงยาวเกือบร้อยเมตรติดกับถนนเลียบบคลองชลประทาน ด้านทิศใต้เป็นถนนซอยตันแยกออกไปจากถนนหลักเพิ่งลาดยางใหม่ ก็เป็นรั้วยาวอีกเกือบร้อยเมตร

แต่นั้นเป็นเพียงสองด้านของวัดที่มีรั้ว ส่วนที่เหลือไม่มีเพราะเอาเข้าจริงก็ไม่มีใครรู้ว่าเนื้อที่ของวัดมีเท่าไร ส่วนที่เป็นโบสถ์เป็นกุฏิก็อยู่ไม่ไกลจากถนนและกำแพงมากนัก แต่ที่ลี้ก่ไปทางทิศเหนือกับทิศตะวันตก ซึ่งตอนนี้เป็นสวนกล้วย ก็ไม่มีใครไปขีดเส้นได้ชัดเจนว่า ตรงไหนที่ของวัดตรงไหนที่ของโยม เอกสารที่ดินก็ไม่รู้ว่ามีส่วนหรือเปล่า หายไปแล้วหรือเก็บดีเกินไปจนหาไม่เจอ แต่ก็อยู่กันมาแบบนี้เป็นสิบๆ ปี แม้จะเข้าปี 2578 ที่โลกหมุนไปถึงไหนแล้ว การอยู่แบบถ้อยที่ถ้อยอาศัยของวัดกับชาวบ้านตรงนี้ ก็ยังไม่ได้หมุนตามไปไหนไกล

แต่ไม่กี่เดือนมานี้ทางวัดมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในรอบหลายสิบปี ซอยด้านข้างถูกปรับปรุงใหม่เป็นถนนลาดยางอย่างดี รั้วด้านนั้น

ตรงเกือบสุดทางมีการพังกำแพงแล้วสร้างเป็นประตูขึ้นมา เป็นประตู
อัลลอยดูทันสมัยแข็งแรง แถมยังมีป้อมยามประจำประตูอีกด้วย

ไม่มีซุ้มประตูลวดลายไทยๆ แบบทางเข้าวัดทั่วไปแม้แต่หน่วย ไม่มี
บ้านเลขที่ ไม่มีป้ายบอกว่าเป็นสถานที่อะไร มีแต่ประตูขนาดใหญ่พร้อม
ป้อมยามสองฝั่ง ปิดทึบ เจียบขรึม น่าเกรงขาม

ลึกลงไปจากประตูนี้เป็นถนนคอนกรีตเสริมเหล็กตัดผ่านดงกล้วย
สองข้างทางไปสู่อาคารสองชั้นแห่งหนึ่ง เป็นอาคารขนาดใหญ่ทาสีเขียว
เข้มราวกับตั้งใจให้กลมกลืนไปกับสิ่งแวดล้อม ทางเข้าอาคารมีป้ายเล็กๆ
เขียนไว้ว่า

‘เซ็งดูอิงค์’

ร อดูสี่ด้านจดหน้าอาคารสีเขียวเข้ม ดร.ชางก้าวออกมาแล้วสาวเท้า
เข้าอาคารอย่างเร่งรีบ ชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นป้ายบริษัท..นี่ถ้าเขาไม่ใช่คนใน
องค์กรนี้ ต้องนึกว่าใครมาทำสวมรอยปลอมชื่อบริษัทแน่

บริษัทที่กำลังจะมีมูลค่าครึ่งหนึ่งของงบประมาณแผ่นดินประเทศนี้
แต่มาเปิดสำนักงานย่อยอยู่ในวัดห่างไกล ทำป้ายกระจัดกแบบนี้..
ช่างน่าขัน แต่ก็เข้าใจได้ว่าป้ายชื่อบริษัทยักษ์ใหญ่ต้องมา ‘ซ่อนตัว’
อยู่ตรงนี้เพราะอะไร

เมื่อเข้าห้องประชุมขนาดเล็กเจ้าหน้าที่คนหนึ่งก็ส่งแท็บเล็ต
ขนาดใหญ่มาให้ ดร.วัยกลางคนกางจอตั้งขึ้น โฉมนี้มีภาพของหญิงสาววัย
ประมาณ 40 ปี ปรากฏอยู่ สีหน้าของหญิงสาวมีความกระวนกระวาย
เล็กน้อย

“ที่อยู่ออนไลน์คือแพทย์หญิงหลิว เป็นแพทย์ชาวไทยเชี่ยวชาญเรื่องทางเดินอาหารครับ” ชายในชุดสูททหรวูยใกล้เคียงกับ ดร.ชาง รายงานเป็นภาษาแมนดาริน

ดร.ชางพยักหน้ารับแล้วหันไปมองแท็บเล็ต เขายกมือไหว้เมื่อรู้ว่าต้องคุยกับคนไทย “สวัสดีครับคุณหมอลิว” เขาพูดด้วยภาษาของตนเอง โดยมีไอแปลเป็นไทยให้เกือบจะในทันที

“สวัสดีค่ะ ดร.ชางใช้มั๊ยคะ ดิฉันหมอลิวค่ะ” หญิงสาวตอบกลับเป็นภาษาไทย

“ครับ ผม ดร.ชางครับ เราเข้าเรื่องกันเลยนะครับ”

“ค่ะ”

“คุณหมอลองเล่าถึงสิ่งที่เกิดกับคนไข้ของคุณหมอให้ฟังหน่อยสิครับ”

“ได้ค่ะ คือเมื่อราวหกเดือนมานี้ โรงพยาบาลบางสาแหรกน้อย เรารับคนไข้ที่มีความผิดปกติของทางเดินอาหารเพิ่มขึ้นเยอะมาก ส่วนใหญ่จะมาด้วยอาการท้องเสีย ที่แรกเราก็นึกว่าสาเหตุมาจากอาหาร แต่พอตรวจกันจริงๆ ก็พบว่าไม่ใช่ ไม่ว่าจะอาหารเป็นพิษหรือพยาธิ ก็ไม่ใช่ทั้งนั้น เราก็รักษาคนไข้ไปตามอาการแต่หาทางป้องกันไม่ได้ซะที จนไม่นานมานี้เราเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าสาเหตุอาจจะมาจากแหล่งน้ำ

แล้วพอสืบประวัติอย่างละเอียดก็พบว่ามีความเป็นไปได้ เพราะคนไข้เกือบทุกคนมีการดื่มน้ำบางยี่ห้อที่ผลิตจากน้ำบาดาล แล้วเมื่อปีที่แล้วนี้เองมีแผ่นดินไหวเกิดขึ้นที่ไทย เราก็เลยสงสัยว่ามันไปกระเทือนแหล่งน้ำใต้ดินจนทำให้จุดสะสมเชื้อโรคบางอย่าง มันฟุ้งกระจายขึ้นแล้วแพร่เชื้อ

อยู่ในแหล่งน้ำใต้ดินหรือเปล่า”

“เป็นข้อสันนิษฐานที่ฉลาดมากเลยครับ” ดร.ชาวรัฐสิกซ์ชื่นชมอย่างจริงใจ แต่ลึกๆ เขารู้ว่ามันไม่ใช่ สายตาของเขาอดไม่ได้ที่จะเหลือบไปมองข้อมูลบางอย่างในแท็บเล็ตอีกเครื่องที่วางอยู่ด้านข้าง

“ขอบคุณค่ะ แต่ก็น่าผิดหวังอีกเพราะเมื่อเราสูมน้ำดื่มจากโกดังของบริษัทเหล่านั้นในแต่ละรอบการผลิต แต่เราก็ไม่พบเชื้อโรคใดเกินค่ามาตรฐาน ไปตรวจที่โรงงานทุกแห่งก็เป็นไปตาม GMP ทุกอย่าง น้ำดื่มทุกขวดก็ผ่านระบบบอริโอ ตอนนี้อยู่ต้องยอมรับค่ะว่าเรา เอ่อ ค่อนข้างมาถึงทางตัน”

แพทย์หญิงชาวไทยหยุดเม้มปากแล้วส่ายหน้า ดร.ชาวเข้าใจภาษากายของเธอได้ดี “ผมเข้าใจและเห็นใจคุณหมอจริงๆ ครับ เรื่องนี้มันไม่ง่ายเลย บางทีมันก็ทำให้เรานึกหวาดกลัวไปถึงโรคระบาดที่เคยเกิดขึ้นทั่วโลกเมื่อสิบห้าปีที่แล้ว มันจะกลับมาหลอกหลอนเราอีกหรือเปล่า โดยเฉพาะเมื่อภูมิอากาศโลกมันเปลี่ยนแปลงสุดขั้วแบบนี้”

ดร.ชาวจีนวัยกลางคนหยุดหัวเราะเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศ “แต่ผมรับรองครับ ด้วยความรู้และเทคโนโลยีที่จีนมีอยู่เราจะตรวจหาสาเหตุให้ได้ว่าเรื่องนั้นเกิดขึ้นเพราะอะไร ในเวลาไม่นานนัก”

“ขอบคุณค่ะ หรือมีการปนเปื้อนสารอะไรบางอย่าง?”

ดร.ชาวขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว เขาไม่สบายใจกับข้อสันนิษฐานของแพทย์หญิงผู้ชาญฉลาดคนนี้ “คงยังให้คำตอบไม่ได้ครับ แต่ขอเวลาสักกระยะ เราจะหาสาเหตุให้ได้แน่นอน ระหว่างผมจะส่งคนไปขอให้โรงงานผลิตน้ำดื่มนั้นหยุดการผลิตไปก่อน โดยเราจะมีน้ำดื่มในราคาต้นทุน

ที่ถูกแสนถูกไปให้ชายแทน”

แพทย์หญิงได้แต่ยิ้มแล้วพยักหน้า ไม่เข้าใจเหตุผลว่าทำไมบริษัทของจีนจึงใจดีขนาดนี้ ทำแบบนี้แล้วได้อะไร แต่เธอก็รู้สึกได้ว่าไม่ควรถามต่อ

“ขอบคุณมากนะครับคุณหมอ” ดร.ซางยกมือไหว้เป็นการจบการสนทนา หมอหลิวไหว้ตอบและการสื่อสารก็ถูกตัด

นักวิทยาศาสตร์ชาวจีนย้ายความสนใจไปที่แท็บเล็ตอีกเครื่อง เขาจ้องจอราวกับจะถามมันว่า นายกำลังโกหกฉันอยู่หรือเปล่า

“คงไม่ต้องถามหรอกนะ ว่าพวกเธอตรวจสอบเข้ามาแล้วกี่ครั้ง” เขาส่งคำถามไปยังผู้ชายสองและผู้หญิงอีกหนึ่ง ทั้งสามคนเป็นนักวิทยาศาสตร์ชาวจีนในวัยหนุ่มสาวลูกศิษย์ปริญญาเอกของ ดร.ซาง ผู้เชี่ยวชาญเรื่องนิวเคลียร์ฟิสิกส์ โดยเฉพาะนิวเคลียร์ฟิวชั่นที่กำลังเป็นอนาคตด้านพลังงานของโลก

ดร.ซางเอานิ้วเคาะโต๊ะ “อ้อ ทบทวนความรู้ปริญญาตรีหน่อย ช่วยพูดให้คุณเงินเข้าใจด้วยว่าทริเทียมคืออะไร”

หนุ่มสาวทั้งสามมองหน้ากันแล้วมองไปยังชายผู้ใส่สูท ผู้หญิงตอบก่อน “ทริเทียมเป็นไอโซโทปของไฮโดรเจนค่ะ เรียกอีกชื่อว่า ไฮโดรเจนไอโซโทปสาม หรือไฮโดรเจนกัมมันตรังสี นิวเคลียสของเขามีโปรตอนหนึ่งตัวและนิวตรอนสองตัว เป็นหนึ่งในเชื้อเพลิงสำคัญของโรงไฟฟ้าเทอร์โมลนิวเคลียร์ และเนื่องจากไฮโดรเจนส่วนใหญ่ในโลกนี้จะอยู่ในสภาพที่รวมตัวกับออกซิเจน เป็นเอชทูโอหรือน้ำ ดังนั้นหากจะพบทริเทียมได้ก็จะอยู่ในโมเลกุลของน้ำ”

“พบในธรรมชาติเยอะมั๊ย?” มิสเตอร์เงินที่เป็นวิศวกรมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และทำการบ้านมาพอสมควรตรงประเด็น

“เนื่องจากค่าครึ่งอายุ²ของทริเทียมค่อนข้างสั้น เราจึงพบในธรรมชาติอย่างเบาบางค่ะ แต่มนุษย์เราสามารถสร้างได้จากปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิชชันซึ่งเป็นสิ่งที่เราทำอยู่ แต่นั่นทำให้ต้นทุนในการผลิตทริเทียมยังสูงมาก”

“พบในธรรมชาติอย่างเบาบาง” ดร.ซางทวนคำพูดแล้วเกาหัว “แล้วในไทยมีโรงงานผลิตไฟฟ้านิวเคลียร์ฟิชชันมั๊ย หรือมีทดลองระเบิดปรมาณู?”

หนุ่มสาวทั้งสามส่ายหน้า พวกเขารู้และงงเช่นเดียวกับอาจารย์ซาง ดร.ซางหยิบแท็บเล็ตขึ้นมาโบกราวกับมันเป็นกระดาษ แต่ก็ตัดสินใจไม่พูดตามที่คิด “เอาล่ะ พวกเธอออกไปก่อน ผมขอคุยกับมิสเตอร์เงินสองคน”

ลูกศิษย์ทั้งสามทำความเคารพและออกนอกห้องไป ดร.ซางเริ่มพูดตั้งแต่ประตูยังปิดไม่สนิท “คุณเงินคงเห็นแล้วว่าเรื่องนี้มันใหญ่ขนาดไหน”

ชายกลางคนในชุดสูทมีสีหน้าอิดโรย การต้องบินด่วนมาเมืองไทยเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยดีกับสุขภาพเขาเท่าไร “ครับ ถ้าอาจารย์ยืนยันว่าข้อมูลที่ได้มามีความถูกต้อง ผมก็ขอบอกว่ามันสำคัญถึงขนาดที่เราต้อง

---

² ค่าครึ่งอายุหรือ half life คือการวัดอัตราการสลายตัวของสารกัมมันตรังสีว่า จะสลายตัวจนเหลือปริมาณครึ่งหนึ่งภายในระยะเวลาเท่าไร ถ้าระยะเวลาสั้นแปลว่าสลายตัวเร็ว

เปลี่ยนนโยบายบริษัทไปเลย จากเดิมที่เราไม่ค่อยสนใจธุรกิจเกี่ยวกับ
ทรัพยากร แต่ตอนนี้เราต้องทบทวนแล้ว”

“ข้อมูลไม่ผิดแน่นอน ผมให้คนเก็บตัวอย่างน้ำดื่มจากทุกบริษัท
รวมถึงส่งคนไปเก็บตัวอย่างน้ำดิบจากทุกแหล่งมาวัดค่า ผลออกมาไม่
ผิดเพี้ยน น้ำบาดาลตรงนี้มีธาตุกำมะถันตรังสีสูงกว่าทั่วไปเป็นพันเท่า
แต่สิ่งที่เราต้องรู้ให้ได้คืออะไรเป็นสาเหตุทำให้ไฮโดรเจนในน้ำตรงนั้น
กลายเป็นทริเทียมขึ้นมาได้ มันมีกลไกยังไงและยั่งยืนแค่ไหน”

“เรามีแผนที่จากดาวเทียมคร่าวๆ ทั่วทั้งโลก เราเห็นแล้วว่าแหล่ง
น้ำใต้ดินแถวนี้กว้างใหญ่มาก แต่ก็อย่างที่บอกมันไม่ใช่ธุรกิจที่เราสนใจ
แต่พอมีการค้นพบแหล่งกำเนิดทริเทียม ทุกอย่างก็พลิกโฉม เพียงแต่
เราต้องการข้อมูลที่ยืนยันได้แน่นอนกว่านี้ ผมจะเชิญทีมดำน้ำสำรวจถ้า
เบอร์หนึ่งของจีนมาลงสำรวจแหล่งน้ำบาดาล ซึ่งไม่เกินห้าวันคงมาถึง”

ดร.ชายยิ้มอย่างพอใจ “คุณเงินวางแผนได้รวดเร็วมาก แล้วคุณ
คิดว่าจะเริ่มต้นจากจุดไหน”

มิสเตอร์เงินพูดต่อ “เราคงไม่ต้องถึงกับซื้อบริษัทผลิตน้ำทุกแห่ง
แต่จะทุ่มเงินจำนวนหนึ่ง มากพอทำให้บริษัทพวกนั้นยอมทำตามที่เรา
ต้องการ แล้วเราจะเริ่มจากบ่อน้ำที่เป็นแหล่งน้ำดิบของบริษัทหนึ่ง
ล้อมรั้ว สูบน้ำออก ขยายช่องเพื่อส่งทีมดำน้ำลงไปเก็บตัวอย่างน้ำใต้ดิน
วัดความเข้มข้นของกำมะถันตามจุดต่างๆ นั่นจะทำให้เรารู้ได้ว่า
แหล่งกำเนิดทริเทียมอยู่ตรงไหน”

ชายกลางคนทั้งสองนั่งเสียบชั่วคราว ต่างกำลังฝันหวานถึงอนาคต
ทางพลังงาน ซึ่งนั่นหมายถึงเงินมากมายมหาศาล

“นี่เป็นครั้งแรกในโลกหรือเปล่าครับ ที่เจออะไรแบบนี้” มิสเตอร์เงินถามทำลายความเงิบขึ้นมา

“แน่นอนครับ เพราะมันเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติมาก ไฮโดรเจนที่เป็นกัมมันตรังสีจะมีอยู่ในธรรมชาติเข้มข้นขนาดนี้ได้ยังไง มันเป็นไปได้ไม่ได้ นี่ถ้าเรายังไม่ค้นพบว่าอะไรสร้างมันขึ้นมา แล้วสร้างมาอย่างไร ผมไม่กล้าคุยให้ใครฟังเรื่องนี้หรอกครับ กลัวโดนหัวเราะเยาะ หรือไม่ก็กลายเป็นตาเฒ่าโกหกไป”

มิสเตอร์เงินหัวเราะเบาๆ “รออีกหน่อยครับคำตอบมันรอเราอยู่ ได้คืนนี้เอง อาจารย์จะสามารถบอกคนทั่วโลกได้เต็มปาก แล้วนี่น่าจะเป็นการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ที่ล้ำสะเทือนศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดได้เลย แต่ โธ่ตายแล้ว !!! ผมลืมเรื่องสำคัญไปเลย”

ชายกลางคนรึร้อนลุกขึ้นจนชนเก้าอี้โครมใหญ่ “ผมต้องรีบโทรหาคุณเชิงรุ่มให้ใช้กำลังภายในหน่อย เพราะเราไม่ได้ยื่นประมูลแหล่งน้ำสำคัญนี้ ถ้าชาติอื่นเอาไปครองได้มันจะทำให้เราไม่มีสิทธิ์เข้าไปทำอะไรเกี่ยวกับแหล่งน้ำเลย แล้ว แล้ว แล้วมันหมดเขตลงทะเบียนไปแล้วด้วย”

“โธ่ตายแล้ว แล้วจะทำยังไงดีล่ะครับ”

มิสเตอร์เงินยืนปีบขมับตัวเอง แล้วก็ทุบกำปั้นลงกับฝ่ามือ “มันต้องได้สินน้ำ ถึงจะเลยเวลามาแล้วก็เถอะ ผมเชื่อว่าคุณเชิงรุ่มมีคอนเน็กชั่นแน่นปึกกับเจ้าของสัมปทานแหล่งน้ำใหญ่นี้ แก่ต้องมีวิธีสินน้ำ เดี่ยวโทรหาแกก่อน”

๖๖ พทย์หญิงจับต้นชนปลายไม่ถูก ได้แต่นั่งตัวสั่นมาในรถอะไรซักคัน

ถุงผ้าสีดำคลุมหัวยังอนุญาตให้เธอหายใจได้ตามสบาย แต่ไม่สามารถมองเห็นสภาพภายนอกได้ สิ่งที่จะทะลุผ้าเข้ามาคือแสงสว่างที่มีน้อยเหลือเกิน

เธอได้แต่ขอร้องว่าอย่าทำอะไรเธอเลย อยากได้ทรัพย์สินก็เอาไปขอให้ปล่อยเธอเถอะ แล้วก็จะไม่แจ้งตำรวจด้วย แต่เสียงที่ได้ยินกลับมาเป็นการพูดคุยกันเองด้วยภาษาที่เธอไม่รู้จักสักคำ เด่าว่าไม่ใช่มาเลเซียก็อินโดนีเซีย เธอเปลี่ยนเป็นการขอร้องภาษาอังกฤษแต่ก็ไม่ได้รับการตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น

ทุกคนเป็นผู้ชายล้วนกระโชกโฮกฮาก ทำให้เธอนึกไปถึงเรื่องทะเลร้ายอีกอย่าง..การข่มขืนลงแขก..หมอลิวต้องร้องไห้ออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่ หลายครั้งที่เธอนึกถึงการฆ่าตัวตาย..

รู้สึกได้ว่ารถจอดแล้ว เธอถูกจับแขนพุงให้ลงจากรถ ยังอุ่มใจได้หน่อยที่ไม่มีการใช้กำลังจู่โจมกระชากแม้แต่บ่อย แต่ความกลัวก็ยังทำให้ก้าวขาไม่ค่อยออก

เธอรู้ได้ว่าถูกพาเข้าไปในห้องๆ หนึ่ง ผ้าคลุมหัวยังไม่ถูกถอดออก แขนยังถูกจับไว้ทั้งสองข้างไม่ปีบริดมากแต่ก็รู้ว่าไม่ได้รับอนุญาตให้เคลื่อนไหวได้ตามอิสระ เธอร้องขอให้เปิดผ้าคลุมด้วยภาษาอังกฤษ แต่ก็ยังไม่มีการตอบสนอง

จนเธอมานั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ในห้องเงียบแต่อย่างน้อยก็มีคนที่ล็อกแขนเธอเอาไว้อยู่ร่วมห้องด้วยไม่หนึ่งก็สองคน แล้วไม่นานเสียงประตูเปิดออกมีใครบางคนเดินเข้ามา

เสียงผู้หญิงพูดด้วยภาษาที่เธอไม่เข้าใจ แต่ไม่กี่วินาทีก็ถูกแปล

เป็นภาษาไทย “สวัสดิ์ดีค่ะ ต้องขอโทษด้วยที่พาตัวคุณมาในลักษณะนี้”

“คุณต้องการอะไร จับฉันมาทำไม” หมอหลิวใจชื้นขึ้นนิดหนึ่งที่ได้คุยกับเพศเดียวกันเป็นครั้งแรก แต่ก็ยังเสียงสั่นด้วยความหวาดกลัว

“ก่อนอื่นเราขอบอกว่า จะไม่มีการทำร้ายอะไรทั้งสิ้นขอเพียงให้คุณตอบคำถามเราเท่านั้น เมื่อตอบแล้วเราจะพาคุณไปปล่อยไว้ที่เดิม”

“โอ้ แค่อถามคำถามทำไมไม่มาถามกันดีจ้ะ ฉันก็ยินดีตอบทุกเรื่องที่รู้”

“มันเป็นความลับค่ะต้องขอโทษด้วย เราขอเริ่มคำถามเลยนะคะ ในช่วงหกเดือนมานี้มีคนไข้มารที่โรงพยาบาลของคุณด้วยอาการท้องร่วงท้องเสียมากขึ้นแค่ไหน”

แพทย์สาวตั้งตัวไม่ทัน เมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้วเธอร่วงออกกำลังอยู่ด้านหลังโรงพยาบาลอย่างที่ทำเป็นประจำ แล้วก็โดนจับตัวเอาผ้าดำคลุมหัวขึ้นรถพามาที่ไหนก็ไม่รู้ ตอนนั้นก็ลบลับถูกสอบถามจากคนต่างชาติราวกับเป็นการเก็บข้อมูลอะไรบางอย่าง

“คุณเข้าใจคำถามเรามั้ยคะ” เสียงแปลงจากโอบอทกระดุ้นเดือน

“เอ่อ เอ่อ มีค่ะ ในช่วงหกเดือนมานี้มีเยอะเลย เยอะมากกว่าปกติหลายเท่า” หมอหลิวนึกถึงเมื่อวานเธอก็เพิ่งคุยทางออนไลน์กับ ดร.ชาวจีนด้วยเรื่องนี้ วันนี้ต้องคุยกับชาติอะไรอีกล่ะ

“คุณหมอได้วินิจฉัยแล้วหรือยังว่าสาเหตุเกิดจากอะไร”

“ตอนแรกเราก็คิดว่าเป็นการติดเชื้อทางเดินอาหารต่างๆ ไปเพราะคนไข้แทบทุกคนมีอาการไข้ร่วมด้วย แต่หลายรายเราให้ยาปฏิชีวนะแล้วก็ไม่ดีขึ้น ตรวจเม็ดเลือดขาวก็มีจำนวนปกติแถมบางรายยังลดลง

ชะด้วย”

“แปลว่าคนไข้คงไม่ได้ติดเชื้อ แล้วคุณหมอคิดถึงสาเหตุอื่นบ้างมั๊ย”

สมาริของเธอกลับมามาดจ่อกับหน้าที่แพทย์ อาการสั่นกลัวหายไปเกือบหมด “ฉันได้ปรึกษากับหมอด้านระบาดวิทยา ก็ได้รับคำแนะนำว่าต้องหาปัจจัยร่วม ในที่สุดเราก็ได้ข้อสันนิษฐานบางอย่างคือ คนไข้ทุกคนดื่มน้ำจากบริษัทผลิตน้ำดื่มบางแห่งที่เชื่อได้ว่ามาจากน้ำบาดาลแหล่งเดียวกัน”

“แปลว่าต้องมีอะไรแปลกปลอมในน้ำบาดาลนั้น? ซึ่งคุณก็บอกว่าไม่ใช่เชื้อโรคเพราะไม่มีการติดเชื้อ”

“ค่ะ อาการที่คนไข้เป็นไม่ได้เกิดจากเชื้อโรค”

“แล้วในฐานะคุณหมอ คุณเดาได้มั๊ยว่าน่าจะเป็นอะไรที่ปนเปื้อนอยู่ในน้ำ”

“เมื่อวานมีคนถามเรื่องนี้ฉันก็พยายามจะบอกแล้ว แต่เขาไม่ค่อยฟัง คือดูจากอาการร่วมของคนไข้ที่มีแผลในปากบางคนผมร่วง ฉันว่ามันเหมือนอาการคนที่ได้รับสารกัมมันตรังสีบางอย่าง”

“เดี๋ยวนะ เมื่อกี้คุณบอกว่าเมื่อวานมีคนถามคุณแล้ว คนถามเป็นใคร”

“เป็นชาวจีนคนหนึ่งอ้างว่าเป็นด็อกเตอร์แต่มาจากไหนก็ไม่รู้ เขาจ่ายค่าเสียเวลาให้ฉันแล้วก็ถามแค่นี้ก็คำถาม เราคุยกันทางออนไลน์”

ผู้หญิงที่ถามปิดเครื่องแปลภาษา โทรคุยกับใครบางคนด้วยภาษาของตัวเองพักใหญ่ แล้วจึงหันมาคุยกับหมอลีอีกครั้ง “ตอนคุย

คุณเห็นหน้าคนจีนคนนั้นมั๊ย หน้าตาเขาเป็นยังไง”

“เห็น ก็เป็นผู้ชายชาวจีนทั่วไป ใสแวนอายุสักห้าสิบ ไม่ได้มีจุดเด่นอะไร”

“คุณคุยกับคนกี่คน”

“คนเดียว แต่จะมีใครอยู่กับคนจีนนั้นหรือเปล่าฉันไม่รู้ เพราะเห็นหน้าเขาคนเดียว”

เสียงเคลื่อนไหวเบาๆ เหมือนหญิงต่างชาติกำลังจดบันทึกอะไรอยู่
“แล้วตอนนี้คนในตึบบลี่ยังดื่มน้ำที่คุณคิดว่ามีการปนเปื้อนอยู่อีกหรือเปล่า”

“ไม่แล้วค่ะ คนจีนคนนั้นขอให้บริษัทขายน้ำหยุดผลิตชั่วคราว โดยเขามีเงินชดเชยให้ ตอนนี้น้ำดื่มสามยี่ห้อที่มาจากน้ำบาดาลเลยไม่มีผลิตใหม่แล้ว แต่สต็อกในโกดังยังมีรีเปล่าอันนั้นฉันไม่รู้”

“แล้วคุณได้รายงานเรื่องนี้กับรัฐบาลไทยหรือเปล่า”

“ก็คือ ทางคนจีนนั้นเขาขอว่าไม่ต้องรายงานกระทรวงฯ เดี่ยวเขาจะจัดการทุกอย่างให้เอง”

ผู้หญิงต่างชาติหัวเราะหึๆ “แล้วคนจีนเขาจ่ายให้คุณหมอเท่าไร ถึงไม่ต้องรายงานส่วนกลาง”

หมอหลิวนิ่งเงียบ..

“คำถามจบแค่นี้ เดี่ยวเราจะพาคคุณหมอไปส่งที่เดิม ขอรับรองว่าอย่าเปิดผ้าคลุมหัวจนกว่าเราจะเปิดให้ ถ้าให้สัญญาเราจะได้ไม่ต้องล็อกแขนและปล่อยให้คุณหมอนั่งอย่างอิสระได้ สัญญาได้มั๊ย”

“ค่ะ สัญญาค่ะ”

หมอลิวถูกพาตัวออกไปนอกห้องพร้อมหญิงชาวอินโดนีเซีย
ที่เป็นผู้สัมภาษณ์ เธอถูกพาขึ้นรถตู้ที่คาดว่าจะเป็นคนเดิม พยายามนั่งนิ่ง
ตามที่ให้สัญญาหวังว่าสองมือจะได้รับอิสระ แต่แล้วกลับถูกถูอะไร
บางอย่างครอบศีรษะอีกชั้นหนึ่ง เธอสัมผัสได้ว่ามันเป็นถุงพลาสติก
เพราะทำให้หายใจไม่ออก

“อะไรเนี่ย จะมาครอบหัวฉันอีกทำไม ก็สัญญาแล้วว่าจะไม่ถอด
ถุงคลุมหัวออก” เธอดิ้นรนขอความเห็นใจ แต่แล้วที่คอก็ถูกรัดแน่น
เข้าไปอีก การหายใจเริ่มติดขัดจนแพทย์หญิงต้องดิ้นรนยื้อชีวิต

“จะทำอะไรฉันเนี่ย อย่านะ อย่านะ ขอร้องเถอะ” คำอ้อนวอนตะเบ็ง
อย่างตกใจภายใต้ถุงครอบหัวถึงสองชั้น มีสองมือของใครบางคนจับไป
ที่หัวของเธอแล้วออกแรงบีบ หมอลิวส่งเสียงกรีดได้เพียงสั้นๆ แรงบีบนั้น
ก็เพิ่มขึ้นมหาศาล

เสียงที่ตามมาคือเสียง โพล๊ะ !!! เหมือนใครทุบมะพร้าว ร่างของ
แพทย์หญิงกระตุกขึ้นเฮือกหนึ่งแล้วอ่อนยวบลงกับเบาะรถ อูจจาจะ
บัสสาวะไหลออกมาอย่างขาดการควบคุม

พ.ศ. 2578 เทคโนโลยีก้าวหน้าไปสุดไกล
แต่ภูมิอากาศของโลกกลับแปรปรวนอย่างสุดขีด

ท่ามกลางความร้อนแล้งของประเทศไทย
มีการค้นพบแหล่งน้ำบาดาลขนาดยักษ์
ซึ่งกลายเป็นเป้าหมายที่ทำให้..

..กองกำลังแบ่งแยกดินแดนจากอินโดนีเซีย
..กองโจรจากเขมร..และบริษัทขนาดยักษ์จากจีน
ต่างทุ่มสรรพกำลังเพื่อยึดครองแหล่งน้ำแห่งนี้
เพราะมันซ่อนอะไรบางอย่างที่ล้ำค่า
แต่ก็ลึกลับเกินกว่าวิทยาศาสตร์จะอธิบายได้

ปัจฉิมบทพิสดารชาติ เป็นภาคสุดท้าย
ของซีรีส์พิสดารชาติที่เล่นซัดจิตตี๋ม
แน่น ไปด้วยความตื่นเต้นทุกฉากทุกคน

หนังสือเล่มนี้รวมอยู่ในชุด 18 ปี ฟันไม่

ปกสองด้าน www.booktime.co.th @booktime